

வேதியரோழக்கம். மக. அதிகாரம்.

On renouncing self and placing entire confidence in God.

தன்னை நம்பாமலாண்டவரை முழுதும் நம்புதல்.

போன அதிகாரத்திற் சொன்ன நியாயங்களை ஆராய்ந்தெல்லா
ரையும் கரைபேற்றப் பிரயாசப்பட உட்கனித்திலும் எவ்வளவா
கிலும் ஆசைப்பற்றினதாருமன் நினைக்கிறோம். இந்த மெய்யான
ஆசையும்பற்றினதானென்பமோடெல்லாரையும்மோட்சத்திற் சேர்
க்க உபாய முறைகளை காணே சொல்லிக் காட்டவுந் தேவையில்லை.
ஒருவருகினைக்கவரிய உபாயங்களை அந்த ஆசைதானே சமயத்து
க்குச் சொல்லிக்காட்டுமே. ஆகிலும் இதிலே நாம் குறைவைத்
தொடர்ந்துவருகின்றோம். நீங்கள் உபதேசித்தொழிவிலெவர்க்கும் ப
லனாக நடக்கவேண்டுக. சிலமுறைகளைத் தருவோம். அவைகளில்
அவனவன் தன்நிறத்தை என்னுமலாண்டவருதலையே முழுதும்ந
ம்புவதுதன்முறைபாடே. இதில் நாம் பலவிடத்திற் சொன்னபடி
யே ஓராத் துமத்தைப் பாவத்தினின்ற திருப்புவது எல்லாப் புது
மைகளிலும் அரிய புதுமையல்லவோ? புதுமைகளைல்லாமோலெ
னில் ஆண்டவர் விசேஷ உதவியாலாகுமொழியத் தன் சுபாவப்
பெலத்தைக்கொண்டு மற்றொருவனுதமருமோ? ஆகையால் ஒ
ருவன் தான் கற்ற அல்லவல்லமைபுதலும் தானறிந்த மருந்துப்
பெலத்திலுதும் செத்தவனே எழுப்பத்தானே வல்லவனென்று நி
னைத்தால் ஆக்காரமாயினும் அதிலேயும் பாலிகளைத் திருப்புவது
அரிய புதுமையாகக்கொள்ள இது தன் வல்லமைபுதலாகுமென்
து நினைத்தவன் முன் சொல்லப்பட்டவனப்பார்த்து முழு மதிக்க
ட்ட ஆக்காரனைன்னப்படுவது நியாயமாகமே. அந்தெய்திவிட்ட
ன்னப்பர் கொடுத்திருக்கும்செய்தினைவந்தவதும், நம்முடைய வ
ல்லமையெல்லாம் ஆண்டவராலாகுமொழிய காணே நம்மால் எல்ல
தென்று நினைக்கலுமாட்டோம். இதைப்பற்றி ஆண்டவர் மேல்
முழு நம்பிக்கையைத்தவர்களை கவிசேஷத்தைப் போதிக்கவரிய
உபதேசிக்கின்றார். சத்தியவேதம் வழங்கச்செய்வதற்கு இவ
ர்களே உரியரொழியத் தங்கள் நம்பின யாவருந் தங்கள் ஆக்கா
ரத்தால் அதற்குத் தடைசெய்வார்கள். தான் படித்த கவியுந்
தானெடுத்த உபாயமும் எண்ணிக்கருமஞ் செய்யத்துணிந்தவன்
அதைசெய்யும் முடிந்தாலுமில் அதிலுள்வரும் கீர்த்தி சங்கையெல்
லாக் தனக்கென மென்னுபவானல்லவோ? ஆண்டவரோடானில் அந்
த அக்காரத்தை மிகவுமத்தந்திருந் ஆக்கையை மற்றொருவர்க்
குக் கொடுக்கமாட்டாமையாற்றம்மையல்லாதே வேறொன்றை ந
ம்பினவனைக்கொண்டு கருமமாகச் செய்யலுமாட்டார்? அப்ப
டி வேதத்திலெழுதினபடியே ஆசனென்மிற இராசாவை ஆண்
டவர் கோபித்து நீ அசிரியராசாவை நம்பினதொழிய ஆண்
டவரை நம்பாததினாலு அசிரியராசாவை உன்னக்குதலியுமானத
ல்ல. இப்படி மதிக்கோகச் செய்ததினால் இன்றுமுதலுன்மேற்
பலபடை எஞ்ஞமெதிர்த்து வரவுக் காண்பாயென்றார். அதின்பி
ன்பு அவன் தானே கால்வலியாய்க்கிடந்தவிடத்தில் ஆண்டவருத
லியைப் தேடாமல் வைத்தியரை மாத்திரம் நம்பினதினால் உட
னே செத்தான். பகைவரைவெல்ல உதவிப்படுகையை நம்புவது
ம் வியாதிநிர மருந்தினுதலையே நம்புவதும் நியாயமென்று தோ
ன்றமே. அப்படியாயினும் அந்தப் புறவுதலிக்கு மோலாண்டவ
ருதலையே மாத்திரம்நித்தேடாததினால் அவனுக்கு வந்த கடுகே
ட்டகர்களே. காணோலெனில், அரிய புதுமையாகிய பிறர் பாவதி
வாரணமும் அவர்க்கேடேற்றமும் நம்முடைய உபாய வுதவியி
லாகுமென்று நம்பிவோமெனில் அதாவாராமல் நமக்கு வரத்தகுமா
க்கொண்டு சொல்லுந் தன்மையல்ல. மிகவும் ஆண்டவருக்கு உந்
தமோசெஞ்சுச் சம்பவத்ததைக் கண்டவுந்தேவைவல்லியோ?
அதேனெனில் வனத்துவழியில் பூதர்கள் வருகையில், உன்னுந்
தன்னுந்ல்லாமற் பட்ட அவதிகைத் திரிச்ச அக்கே கிடந்த கல்
புடித்தால் உன்னுந்முதமென்று ஆண்டவர் சொன்னதற்கு ஆ
றோமும் மோசெய்யுந் சற்றஞ்சினதிலும் அவர்களை மிகவுந் சினந்
துநம்மை முழுது நம்பாததினாலுதலுக்குக் குறித்த செலவ நாட்

முற்குச்சேரமாட்டீர்களென்று சபித்தார். அப்படி காற்பது வ
ருஷிப் பயணமாக மிகுந்த பிரயாசத்தோடே தேடிவருகிறாடு கிட
கனதில் பின்பு அதை ஒரு மலையினுக்கிடமெல் கின்று மோசெஞ்
ஆண்டவர் காட்டி அதோ தேனும்பாதுமொழுதி எல்லாச் செல்
வருகிறைத்தகாடதவையாகிலும் நீயங்கே சேராயென்றார். மோ
செயும் அக்கே அடிவையாமுன்னைசெத்தான். மீளவுந் தம்மை
நம்பினவர்களுக்கு முதலாய் நம்பினதன்மையில் ஆண்டவருதலி
யுந் செய்தார். மத்தேயுவென்பவரொழுதினபடியே ஒருவன் வந்
து இயேசுநாதரை வணங்கி இப்பொழுதென்மகளுயிர்ப்பட்டிநுந்
தான். தேவரீர் அவன் மேற் கையைவைத்தெழுப்ப வாகுமென்ற
ன். அந்தப்படியே கத்தரும் போய் அவன் மேற் கையைவை
த்தெழுப்பினார். அதிலேதானே வேறொருத்தி பன்னிரு வருஷ
மாகத்திராத பெரும்பாடு யேசுநாதர் வலதிரவிலிம்பைத் திண்ட
லெ திருமென்று நம்பிப்போசாமற்போய்த் தொட்டான். அந்தப்
படியேயாரோக்கியத்தையுமடைந்தான். அந்தச் சுவிசேஷத்தி
லேதானே மற்றொருவன் வந்து சுவரிய என் வீட்டில் ஒருவன்கா
லுக்கையும்வராமற் கிடக்கிறான். ஆகிலும் தேவரீர் அக்கே வர
வுத்தேவைவல்ல. அவனும் இக்கே வந்து உம்முடைய வலதிர
த்தைத் தொடவுத்தேவைவல்ல. தேவரீர் இக்கே திந்தொருவா
ர்த்தை திருவுளம்பற்றவே அவனுக்கங்கே ஆரோக்கியமாகுமெ
ன்றான். அந்த நம்பிக்கை கண்டு யேசுநாதர்திசையப்பட்டதோ
த்திரமுஞ்சொல்லி நீ நம்பினபடிக்கு உனக்காகக்கடவதென்றார் எ
ன்னைமே அந்த நோவாரியும் ஆரோக்கியத்தையடைந்தான்.
இத்தொகைப்பட்ட வர்த்தமானங்களை பலவும் வேதத்திலெழுத
ப்பட்டமையால் ஆண்டவரவல்லாத வல்லமையுந் தயையும் உ
ன்னவரவரவரும் இரண்டைய நம்முடைய நம்பிக்கையையவாக மாத்
திரந் செய்தி எப்படி அவரை நம்பிவோமோ அப்படியாவருமு
தலிசெய்யச் சித்தமாகுரென்பது கிச்சயத்தானே. இதிலுல்
லோ ஆண்டவர் நமக்கு நன்மை செய்யத்தன்மையே காரண
மாயினும் அதற்கு நம்முடைய நம்பிக்கையேமுதலாகத்திரமாகச்சா
ட்டித்தாலிதின், கூம் ம். சத்தேதம், மசம். வசனமாபுன்னிருநாம
வல்லமையுந்தவனாகவென்னை நம்பினதினால் அவனை இரட்சித்து
க் காப்பெனென்று கத்தர் திருவுளம்பற்றினார். இதிலுல்லவோ
கத்தரை நம்பினவர்களுக்கு அவருதலியுந்செய்யமாகவேதத்தில் ம
னிதரென்னப்பட்டயாவரையும் நோக்கி நீக்கனெல்லாரும் ஆரா
ய்த்துபார்த்துக் கத்தரை நம்பினவர்களுக்கு ஒருவனும் மோசம்
போனதிலுபென்று அறிவீர்களாகவென்றெழுதப்பட்டதறியோ
ம். இத்தெல்லாம் பார்த்தும்போது காணெல்லையாயினும் விசே
ஷமாய் நம்மோடே மற்றவர்களுடன் கரையேற்றப் பிரயாசப்பட்டு
ந் தொழிவிற் சாலோமோன் சொன்ன முறைபை விடாதிருக்கக்
டவோம். அநேதெனில் நீ உன்னுபாயங்கனிலுந் தில்லாமல்
முழுமனதோடாண்டவரை நம்புவாயாக. எவ்வுழிபோகத் துணி
ந்தாலும் அவரை பெண்ணக்கடவாய். அப்போதவருமுன்னடி
யுவாததற்கு நடத்துவாரென்றான். இதை நாம் மனதிலே கிச்ச
யித்துத் தெறிபுருந்தோமெயாகில் மூத்தி நம்முடைய தொழிவுக்
கெந்த விக்கென்வந்தாலும் அளவில்லாத வல்லமையுள்ள கத்தரா
லாகும் கருமமேதன்று மனந் தளர்வின்மீத துணிவுவிடாதிருப்
போம் என்றிறத்தைக்கொண்டதை முடிக்கவேண்டியதாதின
க்குக் கவலைப்படுவது நியாயமாகமே. மிக்காரும் ஒப்பாரும்
த சுவரியயோலெனில் சருவத்துக்கும் வல்லவராகத் தான்நினைத்
ததற்கெல்லாமனிதரும் பசாசுகளும் ஒழுக்குடன் கூடித் திரண்டு
பகைசெய்தாதுமதைத்தாமுடிக்க வல்லவரல்லவோ? ஆகையால்
ண்டவருழியத்துக்கித்த தொழிவென்னம்பிக்கைக் குறைபினால்
அவரை நம்பினவன்ருதும் சருவத்துக்கும் வல்லவென்னப்படு
வான். யேசுநாதரை நம்பினவனையும் இராயப்பர் கடந்த கடது
ம் பாறைக்கொத்ததாயிதினமேடைத்தார். அடித்த காற்றினைக்
ஞ்சி நம்பிக்கைதளர்ந்தவு—னே யமிழுந்தவுந் தவக்கொள். இதுவு
ந் தவிர ஒன்றினை முடிக்க நினைத்தபோதும் நினைத்ததற்குருமை
விக்கென்னைக்கடபோதும் அதற்குநம்மாவென்கவேண்டிய உபாய

கூங்குத்தேடா முன்னே ஆண்டவர்க்குமேலே பாரபெல்லாம்போட்டுத் தள்ளித் தவிசுவாசம் பிழைக்கையோடே அவரைமற்றும் பின்பு நாம் அவருதலியாத் காரியத்தை நடத்து முறையை யாராய்க்கடவோம். சில பேரோடு அங்கனானும் அவர்களை ஆதரித்த மனிதராலுமொன்றல்லாது செய்து பயன் காணுதேபோல ஆண்டவரை நினைப்பார்களாகும். அதனால்லோ எடுத்த உபாயமுதவாமலும் பட்ட பிரயாசம் பலியாமலும் தேடுத்த காரியம் சிறையாமலும் வீணாய்போகக்காண்போம். ஆண்டவருதலியை முந்தித்தேடாமற்செய்யுமாற்றவுதலியெல்லாது செவக்தவியிற் கத்தியிலாத உறைபோலவும் உழாத சிலத்திற் இயில்லாத விரைப்புப்போலவும் கடவிலிட்ட சுக்கானிலாக் கப்பல் போலவுமாகிப்பலனென்றில்லாதாமே. அப்படி வாதபடிக்கு வேதத்திற் புகழப்பட்ட யோசப்பாத்தென்னுமிராசாச் சொன்னபடியே நாமும் கத்தரை நோக்கிச் சுயம்—நாங்கள் நடக்கு முறையை யறியோம். உம்மையன்னாந்து பார்த்து நம்புகிறோம் நோக்கிக்குமதிபெயர் தளக்கேரமும் சொல்லிக்கொண்டு தேவகம்பிக்கையிற்றனராதிருக்கக்கடவோம்

யகம். அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

CHAP. IX.] On Natural and Artificial Language. [PART II.

(Continued from page 116.)

8. The natural language of the monkey kind, as we have before observed, is more confined than that of most quadrupeds; they never attempt to articulate sounds; indeed they cannot do this, as the sack or bag at the upper part of the larynx renders the animal incapable of modulating its voice, and consequently, of articulation. Thus nature, by the "thin partition" of a membrane, effectually declares that monkeys are not men;—though some men are too much like monkeys.

9. Among the other tribes of animals, besides the three classes named, we occasionally meet with proofs of an inferior kind of language; though it cannot be called a language of the voice. The hawk-moth squeaks, when hurt, nearly as loud as a mouse; and the bee and wasp express pain or anger by a very different tone from the natural hum. It is evident the bees understand each other,—they have a language of tones and gestures.

10. Whether fishes possess any similar means of communicating their feelings, we do not know. A few of them sometimes utter tones of distress when taken, and they all possess an organ of hearing, and they live in a medium, water, in which sound is easily produced and spread. From these circumstances, it is reasonable to conclude that fishes have a language, though so soft and silvery that man cannot catch its flowing tones.

11. Many animals, which are really dumb, have the power of producing sounds, by the use of some external organ. The grasshopper has a very curious apparatus under the abdomen, consisting of little cells, and in them a scaly substance shaped like a triangle. The cells are supplied with air, and, by means of muscles, the air is made to reverberate against the triangle, and this produces the notes of the grasshopper's song.

12. In short, from the beasts of the field to the grasshopper, from the birds of the air to the bee, the attentive observer may find, in every tribe that can walk or fly, a vast compass of natural language; and he can comprehend the meaning of a great variety of their tones. But how little we understand, to what is understood by themselves! Each species is formed with similar organs, in a thousand instances more acute than our own, they have similar wants, and similar pursuits, and where we must observe and conjecture, and reason, they, taught by instinct, know the meaning at once.

13. Who has not wished he could understand the language of birds? Some very ingenious fables have been written on this subject. One in particular is worth preserving here. The sultan Mahmoud had, for his grand vizier, a man who pretended to understand the language of birds. This sultan was very ambitious, and had made wars on the neighboring nations, had often been beaten, and indeed had nearly ruined his own country, by his bloody battles and cruel exactions.

14. One day, Mahmoud was travelling through a desolate part of his empire, attended, as usual, by his grand vizier. Before them, on the walls of a ruined castle, appeared two owls. "Go," said the sultan to his vizier, "go, listen to what those owls are saying, and come, and tell me." The vizier went and listened, but when he returned, was very unwilling to tell what the owls had said. However, as the sultan insisted on knowing, the vizier at last replied, "Those two old owls were settling the marriage of their children; one owl has a son, the other a daughter, and they were rejoicing that your majesty had made for them so many ruined villages." The sultan never made war afterwards.

[Translation of the foregoing.] கூட்டுன்பவரி செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

கூ. அதிகாரம். உ. பகுதி.

இயற்கைச் செய்திகைப் பேச்சுக்களைப் பற்றி.

அ. நாம் மேலே கூறினபடி, மந்தி வகையைச் சொந்த மிருகக் கட்டுரிய இயற்கைப் பேச்சைப் பார்த்தால் அது கொஞ்சக்குறையமற்றேயேய நிற்காமல் மிருகங்களுக்குடைய பேச்சுக்குறைத்தாயிருக்கிறது. அவைகளோடு கூடத் தீர்க்கமான (அதாவது, எழுத்தின்) ஒலையை உச்சரிக்கப்பார்க்கிறதில்லை. ஒன்றென்றால், அவைகளின் தொண்டைக்கு மேற்புறமாயிருக்கும் உபயானது அதன்கீழ்த்துள்ளிருக்க ஒலையென்ற விடாததினாலே தீர்க்கமான பேச்சுக்களைப் பேசமாட்டாமற் போகின்றன. சிலபேர் மத்திய திசுத்தவர்களாயிருந்தாலும் அவர்க்கு மத்தியல்லவென்று பிரபஞ்சமானது தீர்க்கமான சொல்லுமிருந்தது.

கூ. மேற்கூறிய மூலகை விலக்கையிற் பிறந்தும் வகையான விலக்குகளைப் பார்த்தால், மற்றும் மிருகங்களிலும் இவ்வகையான மிருகங்களினியற்றைப்போலானது மிருதியுள் குறைந்ததென்று எமக்குச் சிலவேளை தெரிவருகின்றது. அத்தகைய எவ்வகையான பாஷையுள்ள சொல்லக்கூடியதாயிருக்கவில்லை. காக்குமோது என்ற மிருகமானது தன்னியைத் தொரு வருத்தத்தைக் காணும்பொழுது எவ்விதத் தன்மையாகச் செங்கெடுகின்றது. அவ்விதமாய்த் தெனியும் வண்டித் தங்களுக்கியாதொரு வருத்தம் காணும்பொழுது அல்லது கோபக்கொள்ளும்பொழுது தங்க இயற்கைச் சத்தத்திலும் பார்த்தையிலேயேயுள்ள சத்தத்தைக் காட்டுகின்றன. வண்டிகளுக்குத் தொனிப்பேச்சும் அசைப்பு மிருகத்தொழுவிலுள்ள அவைகளின் பேச்சு ஒன்றாகொன்று தெரிவருகின்றன விரைப்பமாகின்றன.

உ. மச்சங்குமொன்றுக்கொன்று இவ்விதமாய்த் தன் தன் எண்ணத்தை மற்றொன்றுக்கு வெளிப்படுத்தத் தன்மையுள்ளவையாவையோ என்பது எமக்குத் தெரியாது. சில மீன்களைத் (தண்ணீரை விட்டு) எடுத்துப்பொழுது பரப்பிக்கத்தக்க தொனியைக் காட்டுகின்றன. அவைகளைத் துக்குச் சத்தத்துக்குச் சுவையாகிய காதல்குண்டு. அவைகள் தண்ணீருக்குள்ளேயிருந்துகொண்டு செலுவாக எங்கும்பரம்பச் சத்தத்தைக் காட்டுகின்றன. இவ்வகை விருத்தத்தக்கனிலும் மீன்களுக்குப் பேச்சுண்டென்று, அப்பேச்சு மனிதன் கிளிக்கக் கூடாத அல்லது பிடித்துக்கொள்ளக்கூடாத அவ்வளவு மிருதவாயிருக்கின்றன என்பனவற்றைப்பற்றியாயுள்ளது.

யக. சத்தமிடக்கூடாத சில மிருகங்கள் சிலபல புறங்கருவிக்கூடப் பிரயோகிப்பதினும் சத்தத்தைக் கொடுக்குச்சத்தையுடைய தன்மையையிருக்கின்றன. தத்திக்கிக்குக்கொவென்றும், அடிவிற்புக்குக்கிழப்படி மெத்த தானமான ஒரு சுவையிருக்கின்றது. அத்தச் சுவையிருக்கின்றனவற்றை அமைகின்றன. அந்த அமைகளில் மு. கோணவடிவத்தை கிளர்த்தசெய்துடந்தபதார்த்தங்களுண்டு. இந்த அமைகள் வழியே பரமானாய்வுகூட நாம் புகள் வழியாய் அந்தப் பரமானாய்வுகூட நாம் புகள் கோணவடிவத்துக்கெதிராக அடித்துத் தத்துக்கிவி பாடுமபாட்டுகிறார்களென்பது பிறப்பிக்கின்றது.

யக. வெளியில் நடமாடும் மிருகங்கள் தவக்கம் தத்துக்கியை யும். ஆகாயத்தின் பறவைகள் தவக்கம் தெனியபுடனென்று தட்டம்:யொருவன் பார்த்தால், நடக்கிற அவ்வதுபற்றி மிருக உகையினத்துக்கும் மிருதியான இயற்கைப் பேச்சுக்குண்டெனக் காணவெலிடமாட்டான். அதுமத்தியில்லை, அவைகளுடைய சுவையின்மேலிய விகற்பமான கருத்தின்மேலாய் கிளிக்கக்கொள்வான். ஆனாலும், அம்மிருகங்களினித்தொண்டலிலும் காட்டியிருக்களைப் பற்றி அறிந்தகொண்டதவ்வளவு அற்பம்! ஒவ்வொருவகை மிருகத்துக்கும் ஒரேவகையான சுவையுண்டு. சத்தவிதமாய் நாம் எடுத்துப்பார்த்தாலும் எவ்வகை சுவையினிலும் மிருகங்களுக்குண்டான சுவைக் கொடுத்தப் புத்திகொண்டவைகளாயிருக்கின்றது. யாதொரு பொருளைக்குஞ்சுத் தெனியானது போலே அம்மிருகங்களுக்கும். நாமொரு காரியத்திலிருப்பதவதத்து கடித்தெடுக்கிறதபோலே அவைகளுக்கும் அப்படி உண்டெனும். நாம்எவ்வேகை கவனித்து உத்தேசித்து நியாயமுத்தரிக்க வேண்டியதாயிருந்தாலும் அக்கே இயற்கையறவினபுகள் மிருகங்களுக்கு ஒவ்வொன்றின் கருத்தமென்னமுமெனத்தாப்போலே ஒருமுறைபோடே வெளித்துப்போகும்.

வக. பட்டிகளினது பேச்சை விளக்கிக்கொள்வதும்பா தவனெ வன்? இது கருத்தைப் பற்றி வெகு அபூர்வமான கதைகளுண் டு. பிரதானமான கதைகளிலொன்றை இவ்வகையிலுள்ளதெனக் கொ ள்க. மாமது கலந்தோன் என்பவர் தனக்கு முந்த மந்திரியாக ஒரு வரன் வைத்திருந்தார். அம்மந்திரி பட்டிகள் பேசும் பாஷைக ளை விளக்குவதென்று சொல்லிவந்தான். இந்தச் சமயத்தான் மி கவும் பெருமையுடையவனானதிருவே அடுத்த கற்றுக்கொண்டதிலி ருத்த சாதியாருடன் போர்போருது பலமுறையுந் தோற்றோடி ப் பறக்காட்டினான். சொடிய புத்தங்களினாலுங்கூடும்பாசனெ ட்டோச் செய்க்கவினாலுந் தனது கயதேயத்தைக் கெடுத்துப் போட்டார்.

யசு. மாமது என்பவர் ஒரு காத்த தனது மூதன் மந்திரியோ டு கூடிக்கொண்டு இராச்சியத்தில் அழிந்துபோன திக்கைகொக் கிப் பிரயாணம்பண்ணி அழிந்துபோனகோட்டையின் மதிலுக்கு மேலே இரண்டுஆரத்தைப் பட்டிகளுக்குக்கொண்டுவந்து தான் முதன் மந்திரியுடனே, ஒடிப்போய் அந்த ஆரத்தைகள் என்ன பே சுகுதென்று உற்றுக்கேட்டுக்கொண்டுவந்து திரும்ப என்னஞ்சு சொல்லுவன் என்று அப்படியே மந்திரியோடுபோயுற்றுக்கேட்டுக் கொண்டு திரும்பிவந்தபோழுது, பட்டிகள் பேசிக்கொண்டதை மாமது கலந்தோன் உட்கையப் பிரியமற்றிருந்ததைக் கண்டு கலுத் தது. இதுமேல்வென்றறியத்தான் வேண்டியென்று வற்புறுத்தலசெ ய்தபோழுது மந்திரி சொல்வதை எவ்வாறும், ஐயா! இரண்டு வி ருத்ததாயிப்பமான ஆரத்தைகளைண்டுத் தங்கள் பிள்ளைகளைய விடாக சம்மந்தத்தைப் பற்றி ஒன்றுகொண்டு பேசுகுதென் றான். ஏனென்றால் ஒரு பட்டிக்கு ஒரு புத்திரனும் மற்றதுக்கொ ரு புத்திரியுமண்டு. இராசாவையிதா தங்களுக்கெவ்வளவு அநேக மாம் அந்த கிராமத்தை விட்டதினாலே மெத்தச் சந்தோஷங் கொள்ளுதலெனவென்றான். கலந்த தனிதைக் கேட்டு அதன்பின் ஒருக்காலும் புத்தத்திற் பிரியமுற்றிருக்கலாகல.

(Missionary Enterprises in the South Seas)

தென் சமுத்திரதீவில் நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 51.)

அஞ்ஞானிகள் அநேகர் திலேயிருத்ததினாலே அவர்கள் இந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கிடக்கவும், விசுவாசிக்கவும் தொடங்கினார்கள். ஒருமுறை ஒரு கிறிஸ்தவன் இந்த அஞ்ஞானிகளுடைய குறிக்கெ டையிருக்கிற தெருவியாய்ப்போகையில், அஞ்ஞானிகள் அவனை யுடித்துக் காயப்படுத்தி ஒருகாலதையும் வெட்டிப்போட்டார்கள். இதிலே அஞ்ஞானிகளுக்குக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் போருண்டா யிற்று. அப்பொழுது கிறிஸ்தவர்கள் வெற்றிடைந்தார்கள். அந் த ஊர்வழக்கெத்தின்படி வெற்றிகொண்டவர்கள் தோற்றவர்க ளைக் கொல்லுதல்போடுவார்கள். ஆகிலும்வர்களை அவர்கள் பிடித்துத் தக்களுடைய இராசாவண்டைக்குக் கொண்டுபோ ளார்கள். அவர் இவர்களுக்கு யாதொரு சேதமுந் செய்யாமல் அவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாகும்படி புத்தசொல்லிக் கிறிஸ்தவர்களுக் குள்ளே சமாதானமேயல்லாமற் டிழிவாங்குகிறகுணமிரா தென்று புத்திசெய்தார் இந்த அக்கயானிகள் தாங்கள் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டதினாலும் கிறிஸ்தவர்கள் வெற்றிகொண்டதினாலும் யெகோவாவாகிய பராபரனை வணங்குகிறவர்களுடைய தன்மை விவையெற்பெற்றதென்று கண்டு, உடனேதானே விக்கிரக ராத னைய விட்டுவிட்டுத் தீர்த்துக்கொண்டு தங்கள் விக்கிரகங்கையுமு டைத்துக்கிறிஸ்தவர்களிடக்கொண்டத்திற் சேர்ந்துகொண்டார்கள். இதமுதல் யாவருக் கிறிஸ்தவர்களாக வந்தியாயிற்று. இந்தத்திலி லே மாத்நரமல்ல மற்றத்திவர்களிலும் இப்படிப்பட்ட புத்தம் உ ண்டானதினாலேதான் கிறிஸ்தமாரர்க்குக் கறுக்காய் வளரவந்தியா யிற்று புத்தத்தைத் தவக்கிக்கொள்ளுதலும் ஊரிடையே குழப்ப ம்பண்ணிக்கொள்ளுதலும் அப்பொயினிகள், இவர்களுடையகொ டுமை நீங்கும்படியாகவுந் தக்கன்சிலங்கை காக்கும் முகந்திரமா கவுக் கிறிஸ்தவர்கள் புத்தத்துக்குப் போகிறதேயல்லாமல், அஞ் ஞானிகளுக்குமே சஞ்செய்யவேண்டியென்று போகிறவர்களாவ. அப்படியே ஒருமுறை (இராயனுக்குத் துன்பமடைந்தபோதுப ரிகாரஞ்செய்தும் அவன் கமையாததைக்கண்டு சனங்கள் நி விவினாஞ் சில விக்கிரகங்களுக்குப்படையிருப்பதினாலே யெ

கோவலாகிய பராபரன் இவற்றிப் பிரியமொழிபுக்குகொருவன் தனைத்து அவர்கள் ஒருமித்து அந்த விக்கிரகத்தைப்போயுடைத் தார்கள். அஞ்ஞானிகள் அதைக் கேள்விப்பட்டிடு புத்தம்பண்ண த்துவங்கினார்கள். இருதிறமுமொன்றையொன்று காணத்தக்க ச மீபத்தில் வந்தகிறிக்கையில், கிறிஸ்தவர்களுடைய பானயத்திலிருந் து மணல் காற்றினாலே அள்ளப்பட்டுத் தற்செயலாய் அஞ்ஞானிக ள் தீர்த்தவிடத்திற்சென்று பூதங்களின் அவர்களுடைய கண்களை மறைத்ததினாலே அவர்களுடைய அன்றைக்குச் செய்யக்கூடாமலோடிப் ப திறைகள் மறைவிலும் பெரிய மரங்களினுமேறி ஒளித்தார்கள். இந்தவேளையிலே கிறிஸ்தவர்கள் இவர்களை முறியடிக்க இதிலே கல்லறையென மெண்ணி அவர்களைத் தூர்த்துபோகத் தங்கள் பிர தானியிடத்திலே உத்தரவுகேட்டார்கள். அதற்கவன் நீங்கள் போகமுன்னமே எல்லாருமாய்க்கடி வெற்றிகடைக்கச் செப்பம் பண்ணவேண்டுமென்று. அப்படியே ஆண் பெண் யாவருமாய்ச் செப்பம்பண்ணித் தங்கள் சத்துருக்களைத் தூர்த்தார்கள். சத்துருக் களாகிய அஞ்ஞானிகள் யாவரும் இவர்கள் கையிலகப்பட்டவு டனே தக்கன் சிலன் போய்விடப்போகுதெயென்று பயத்தார்கள். ஆகிலும் இந்தக்கிறிஸ்தவர்கள் பிடிப்பட்டவர்களுக்கு யாதொரு இ டுக்கெடுக்குஞ் செய்யாமல் தங்களுடனே கூடிக்கொண்டுபோ கிறதைப் பற்றைகள் மறைவிலே யொளித்திருந்த அஞ்ஞானிகளிற் கிறார் ஒட்டிப்பார்த்துத் தக்கன் அவர்கள் பிடிக்கமுன்னமே “எ ன்னையும்க்க கிறிஸ்தவியித்தல் காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள். எ ன்னுக்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறேன்” என்று இவ்விதமாகப் பிடிக் கப்பட்டயாவரையும் பிரதானியுடைய சமுகத்திலே கொண்டுவ ன் தபோழுது, பிரதானியுடைய மந்திரி அவனுக்கு வலதப்பக்கமா ய் தின்ன இத்த மறியற்காரைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது வா ழ்த்திருப்பீர்களாக, நீங்கள் இப்பொழுது இடேசுவிலுலே இரட்சி க்கப்பட்டீர்கள், எக்களுடைய மார்க்கத்தின் தன்மை எவர்களுக் குமிரக்கங்காட்டுகிற மார்க்கமென்று தீனயுங்கொள்ளுங்கள்.

அஞ்ஞானிகள் கல்கம்பண்ணுவதற்குக்காரணயிருந்த (தகா) என்பவன் (தமதோ) என்னப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களின் பிரதானிக் கு முன்பாக்கொண்டுவரப்பட்டபோழுது நடுக்கிப் பயந்து வெ ட்டி “காணிச் செத்தவன் தானே.” தீர் இயேசுக்கிறிஸ்தவிலுலே இ ரட்சிக்கப்பட்டீர், ஆதலால் நீர் பயப்பட்டத் தேவையெல்ல என் றான். பின்பு, இந்தக் கிறிஸ்தவர்களும், அவர்கள் பிரதானியும், வி க்கிரகாராதனைக்காரருக்கும் அவர்கள் பிரதானிக்கும், அன்றைக் கு விருத்தபண்ணிக் கிறிஸ்தமார்க்கத்தின் மேன்மையையெடுத்து அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அவர்கள் தங்கள் விக்கிரகங்களை நமசிவனுலேவந்த கெடுகையுந் கிறிஸ்தவர்களுடந்தன்மையெ கையுமெண்ணி யாவருக்கிறிஸ்தவர்கள் ஞர்கள். (இன்னும் வரும்.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. VIII. MY YOUNG FRIENDS,

Mr. Mills was no less distinguished for his zeal and effort in the cause of Do-mestic Missions, than in the cause of Foreign Missions. He was as fruitful and successful in good devices for promoting the spiritual welfare of his own country-men, as for sending the Gospel to Foreign lands. In the years 1812 and 1813 he made an exploring tour, in company with Mr. F. Schermerhorn, a fellow student in Theology, through the more destitute parts of the Southern and Western States of the American Union. This tour was performed under the combined patronage of the Connecticut & Massachusetts Domestic Missionary Societies. The general objects of the tour were to preach the Gospel to the destitute,—to explore the country and to learn its moral and religious state—and to promote the establish-ment of Bible Societies and other religious and charitable institutions. In the ac-complishment of these various objects, Mr. Mills and his companion had extensive private intercourse with the principal characters, both in church and state, in the extensive regions through which they passed. In very many places, an unexpect-ed interest was awakened in the general objects of their Mission and in not a few populous towns and cities permanent arrangements were made for the formation of Bible Societies and other institutions for promoting the spiritual welfare of the people. The difficulties and dangers to which they were subjected in these travels were numerous. Many hundred miles of their journey lay through the wilderness, which was either uninhabited, or inhabited only by savages. But it was one object of their journey to ascertain through what channels, and at what hazard and expense, Christians in the Northern and Eastern States might render assistance to the comparatively destitute inhabitants, both whites and blacks, of the South and West.

The success attending the labors of the first tour, more especially the arrange-ments made in various places for future operations, of a benevolent nature, ren-dered it desirable and expedient, that a second tour be made through the same portions of country. Accordingly in the years 1814 and 1815 Mr. Mills, in com-pany with the Rev. Mr. Smith, a recent graduate from the Andover Theological

Seminary, made a second tour to the Southern and Western States and Territories. For this tour they were bountifully furnished with Bibles and Tracts both in the English and French languages, and with credentials from several benevolent Institutions in the Northeastern States. In the capacity of almoners of the bounty of others, they were every where regarded as harbingers of mercy and "epistles of Christ." The journals kept throughout these tours, and the reports made to the several Societies by which they were sustained, can alone convey an adequate idea of what was effected. At the close of the report of the second tour, Mr. Mills observes, "On a journey of more than six thousand miles, and passing thro' a great variety of climates, in perils in the city, perils in the wilderness, perils on the rivers, and perils on the sea, the Lord has preserved us. Neither can we forbear to express our obligations to our dear Christian friends in the western country. We were strangers and they took us in. From many we received pecuniary aid, besides other important services; while the kind attentions and Christian fellowship of others alleviated our labors and comforted our hearts. In return for these favors, we have felt compelled to do what we could for them. Ever since we came back to this land of Christian privileges, we have been endeavouring to arouse the attention of the public and to direct it to the West." The lapse of years has shown that the good seed sown in the extensive regions through which these tours were made, sprang up and yielded a rich harvest of fruit, - some thirty, some sixty, and some a hundred fold. Large accessions, both in men and money were thereby made to the cause of Foreign Missions. Indeed it is doubtful whether

Mr. Mills could in any other way have so efficiently promoted this his favourite object as by means of these tours. And it is in consequence of their important bearing upon the subject of Foreign Missions and even upon the establishment of the Mission in Jaffna, that I am induced thus formally to bring them to your notice. We here have a practical illustration of the truth, that as soon as individuals or communities can be roused, on Gospel principles, to attend to the concerns of their own souls, they will become interested in the highest welfare of their fellow-men, and will be ready to lend assistance to such as are within their reach, though situated at the ends of the earth.

The formation of a *National Bible Society* was another object which Mr. Mills kept continually in view, in his tours through the states, and to which some of his best energies were for several years steadily directed; nor did he rest until he had witnessed the full accomplishment of his object. It was not known at the time, but has since been fully understood, that Mr. Mills had a far greater agency, than any other individual, in bringing about this important measure. His method of influencing the public mind on this subject was peculiar to himself. It consisted very much in inducing influential characters in different parts of the country, to write on the subject, and on various occasions to present its merits to the local Bible Societies and other organized bodies. After much had been done in the way of preparation, a convention of delegates, from different Bible Societies in the United States, were invited to assemble in the city of New York. This took place on the 8th of May 1816—a day long to be remembered in the annals

of the American people. It was then and there unanimously resolved by the delegates in session, "That it is expedient to establish without delay, a general Bible Institution for the circulation of the Holy Scriptures, without note or comment. And this was the origin of the American Bible Society, now second only to the British and Foreign Bible Society; and by the funds of which the inhabitants of Jaffna, and more especially the members of the Batticotta Seminary, have been in part supplied with copies of the Sacred Volume."

Little did Mr. Mills know what services awaited him, when he left his plough at South-Hampton in the 22d year of his age. It was then the height of his ambition to find his way to some obscure spot in a foreign land where he might spend his days in pointing the benighted heathen to "the Lamb of God that taketh away the sin of the world."

I have adverted to a few of the more important incidents in Mr. Mill's life. If you would become more fully acquainted with his character and with the important services which he rendered to his own country and to heathen nations in foreign lands, I beg leave to refer you to the "Memoirs of the Rev. Samuel J. Mills, Missionary to the South western section of the United States, and Agent of the Colonization Society, deputed to explore the coast of Africa. By Gardener Spring D. D. Pastor of the Brick Presbyterian Church in the city of New-York," having the following motto in Greek Viz. "Love seeketh not her own."

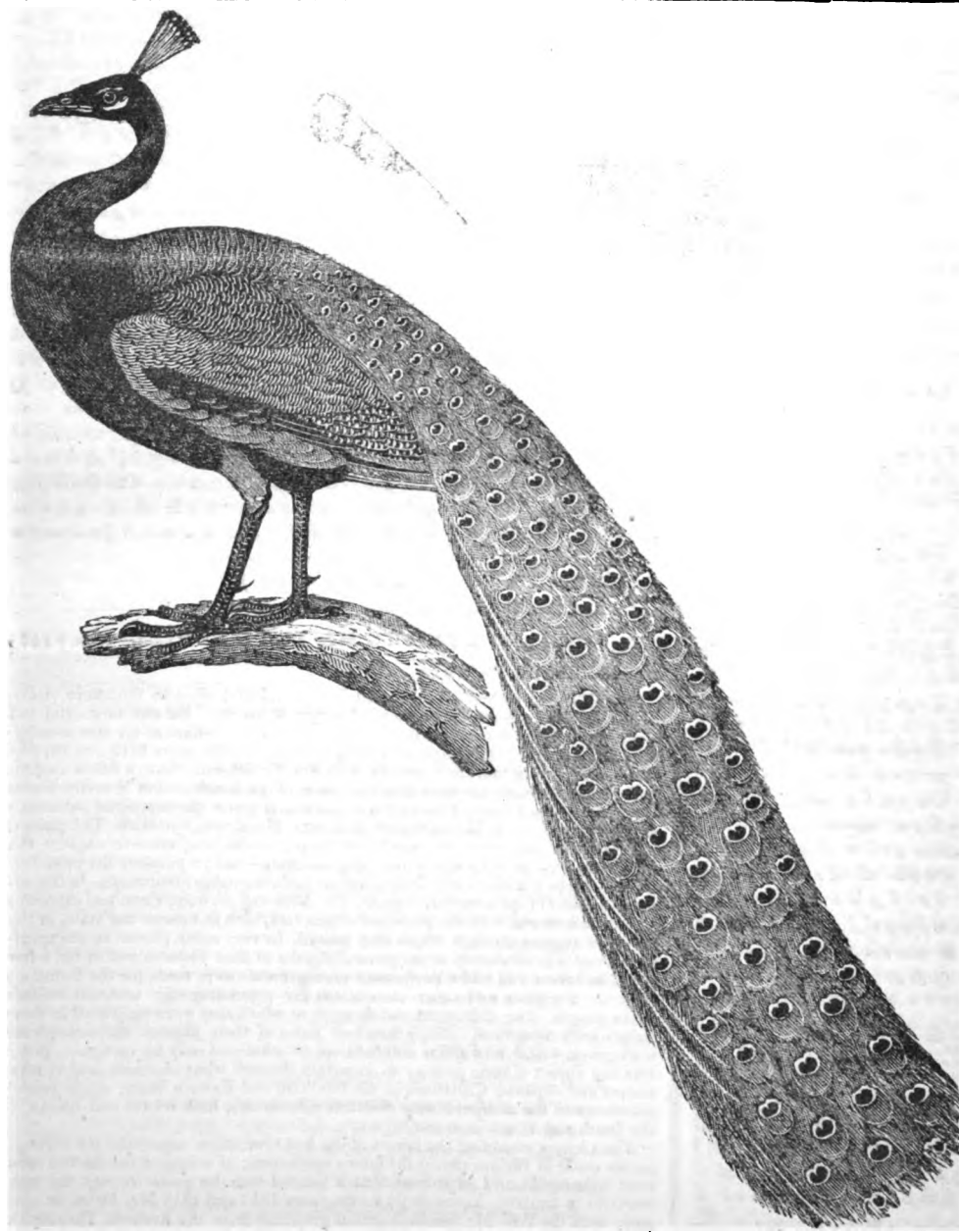
Tillipally, June } Yours very truly,
27th 1843. { D. POOR.

விலங்கியல்.

Brief descriptions of the most remarkable birds that inhabit the earth illustrated by cuts on a comparative scale.

மயில்.—THE PEACOCK.

தெவதனதுகடைய நிரகும், பசு
கெனுகடைய சத்தமும் மயில் பட்டி
க்ருண்டெம்ம இத்தாலியதேபத்தி
துன்சு லெர் கொலுதுருர்க்கு. இ
வ்வதிலட்சணக்கன் இப்பட்டிக்கி
ருக்கிறபடியினுல இந்தப் பட்டியி
ன் தன்மை இவ்வனவெம்ம தெரிப
வருகின்றது. இதுதன்மைய நெ
கை வரிக்கும்பொழுதுமத்தம் உல
கத்திலே ஆண்டவன் படைத்தபற
வைகளானத்தினும் இந்நெமத்தமிதி
குபமுன்னதாய் இருக்கின்றது. அ
ப்படி இருத்தாலும் இந்தப் பட்டி

சி உலென்மெதைக் கேட்கிறவுடனே இதைப் பார்த்ததினால் அடைந்த சந்தோஷம் உடனே இல்லாமற்போய் பம்மவந்தவெம். இன்னும் இதைவிட, இந்தப் பட்டி மிருதியாகக் கலவெந்ததுத்தின்று பசிராததாயிருக்கிறபடியால் மனிதன் தன் வீட்டிலெடுத்துவைத்து வளர்க்கிறபட்டிகைநீர் கிவது அரிக்கண்டதைக் கொடுத்தபொலவதவுமெத்தத்தொந்தரவையும், சோலியையும் உண்டபண்ணும். இது எப்பொழுதுதான் பண்பண்பாணதோக்கையவிரித்தமெத்தஅலக்கிருதியாய்க் கூந்தாடி அக்கதைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுக்குத் தனது மிருதுவான செட்டையிலுள்ள பலவண்ணங்களையும் விரித்துக்காட்ட மெத்த அக்கலாய்ப்புள்ளதாய்க் காணப்படுகின்றது. பேடை மயில் ஆணியுக்கு கிறிது. அலக்காரமுக்குறையு. யாவக, இலக்கைத்தீவுகணினுள்ள காடுகளிற் கூட்டக்கூட்டமான உயிர் கிண்குண்டு. மயில் மெத்த வடிவம் திண்டிதற்கு அதிகம் குடியாயிருக்கிறபடியினாலேசனங்கள் இதைக் காட்டிவருக்கவிடாமல்த் துரந்தபோய்ப் பிடித்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். சாலோமோன் காட்களிலும், கிழக்குத்தேசத்திலிருந்தேயிவந்த சகலவிதச் சரக்குகளோடே குரங்கும் மயிலும் ஏற்றிக்கொண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இவைகளைச் சில மிலேச்சுதேசங்களிலிருந்து கிழக்கேயேயத்துக் கொற்றிக்கொண்டு வந்தார்களென்றும், அவைகளிலொருசொரு ஆணும்பண்ணும், உல. பவுண் காசுக்கு விளையக்கத்தக்க அல்லவாவு மேலானதாயிருத்ததென்றும் ஏலியம் (Elian) என்பவர் விபரமாய்ச் சொல்லுகிறார். இன்னும் அலக்குச்சந்தரென்பவர் (Alexander the great) இந்த தேயத்திலிருந்தபொழுது, அபிரோதிக (Hyarotis) என்ற கதிரியின் கரையழியே அநேகமாயிரம்மயிற் பட்டிகை கிண்கியாகப் பறந்துபோனதினால் அவர் அழகில் மருண்டு இப்படிப்பட்ட சிறப்பான பட்டிகை ஆரென்கிண்கி கொன்று அவ்வது தொந்தரவுசெய்வதுண்டால் அவனுக்குக் கோ ஆக்கினை செய்வெனென்று சொல்லப்பட்ட அலக்குச்சந்தரே கூட்டனை நிரூபித்தாரென்று தெரியவருகின்றது. இதைக் கேட்டபொழுது காக்கன் மெத்த அபிசயப்படுத்தவேயில்லை. ஏனென்றால், கிழக்கே இந்தப் பட்டியின் அழகைக் கண்டவுடனே மருண்டு இத்தப் பட்டியை ஆர் வந்துபார்க்கிறதே அவன் பணவ் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானமுண்டப்பட்டது. அநேக மாயிரஞ்சனங்கள் (Lacademon and Thessaly) லாசடிமான், தேலையி என்றணர்களிலிருந்து இந்தப் பட்டியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அந்நாமாக அத்தேனேயுக்கு (Athens) வந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வீட்டிலே கடமாடுமப்பட்டிகைகள் அநேகத்தைப்போல இம்மயிற் பட்டியும் தானியத்தைப் போல எப்பொழுதுத் தின்றுவந்தாலும் வாற்கோதடையிலே இது மெத்தப் பிரியம். மயிலானது மிகவும் உத்தமமான பட்டியாயிருக்கிறபடியால் அது இச்சித்துப் பிண்டுடராத ஒரு பதார்த்தமுமியையிலவென்று சொல்லப்பட்டுகின்றது. மயில் உலவருடத்துக்குமாத்திரம் இருந்து பிறகு செத்துப்போம்.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

சாயுக்காலப் பிராத்தின.—EVENING PRAYER.

செவின்னாதிபான்சேரோண்ணுச் செங்கதிரா
பாவுலகல்நீக்கும் பங்கயா ஆவலுட
னின் நிரலிற்றயவாயென் கூராயென்கண்பாய்
பொன் றிடாநென்மனநிற் புக்கு. க.
புக்குமிகவருனென்புன்னெஞ்சிற் சோதிதான்
மக்ஷமமாற்றுவந்தாலேயல்லால் மிக்கவுமே
கான்பார்வையற்ற கவிருடனப்படியே உ.
நான் என்று கலகூர்ந்தோளும்.
ஆயித்தக்கவுருலாயமடையென்னுவி
மாயின்னுமுன் டெனியால் மல்லதுற பூமின்னும்
திருன்பிடிக்குநிலாவல்லநிலைபி
லென்னெஞ்சையின் நிரலில்லந்து க.
ஏனென்றால் முன்னே பிருந்தவுள்ளபுக்குத்
தானெக்கையகத்தித்தாழ்த்தியே மாணென்ற
பெண்ணினுதுப்புருத்தபெய்விதைத்ததற்குண
மண்ணில்மடிக்கும்விடம். ச.

விடம்கீக்குஞ்சிலவீழ்தம் வேதனே தீர்த்தா
லடவீக்கியெல்லுயிரும் ஆதும் மட நீக்குக்
தெய்வீகசோதிவந்தாற்றெத்தப்பட்டுன் னுளமு
மயவேகமற்றக்கனக்கும். இ.
அக்கனிப்புண்டாருமொனியாம்போதுவென்னிலே
மிக்ககற்புஞ்சுத்தமுமேனுண்டார் துக்கமிரு
துற்றிச்செக்கும்பெனவி துரமாகக் கங்குலெலாக்
கர்த்தரே நீர் நீக்கவும். ச.
நீங்காலிருண்டுநேர்மையிலாச்சபைக்கு
மோங்காரமுற்றவலகைக்குழுக்கு பாக்காக
ஆசெய்தாரும்வனியொலாம் கடுவெனச்சம்
நீ செய்வ காங்கண்டால் நேர் எ.
நேர்வெற்றிவந்தின்பாம் நீர்மகிமை நீடியதே
ஆர்மோட்சபட்டணத்தி லல்லவாச்சீரமிரு
மென்றும் பிரகாசமாக்காலை யேசுவே
யுற்றனக்கென்னுமோசன். அ.
ஒசன்னவென்றிரவீலோக்குபுகழ்ச்சொல்லச்
தாசனெனவென்னத் தவையூர்ந்துப்போசரிய
நின்வடிவங்காட்டி நினைவையுன்மேலோட்டிச்
கின்னமிலாநெத்தனைக்கா சிவா. க.
த.அ.சகம். ஆ. ஆனி. ம்.
திருச்சிடுப்பள்ளி ரா. தெய்வலத்திராதன்.

நீதிசூடாமணி.

நிமலமானதாரகையே நின்சுருவந்தனவ் கொடுத்தனம்,
நீதிசூடாமணியை விடுத்தனம் நீக்காதுன்பாவில்லை, நிச்சய
மாகக்கிருபைசெய் நீத்தியமுன்னத்துதிப்போம் நியாயமா
கவே மதிப்போம் நீவாழ்வாயாக.

வேண்பா.

பொன்னிலொளிபோலும் பூவிண்மணம்போலும்
துன்னுமுதிர்கவைபோலும், மன்னுநால்
நீதிபார்த்தொழுதுநீதிசூடாமணியைத்
திதிநிச்சொல்லவன்மெனின்து. க.
பச்சோந்தியைக் கண்டு பன்னிறமென்பார்போலும்
இச்சகத்திற்றெய்வமென்னின்மென்போர், முச்சகமும்
தந்தெய்வமொன்றே சமயந்தோதும்பலவா
வந்ததெய்வமுண்டோவருத்தது. உ.
தச்சனின் விவீடுதானேசமைபுமோ
அச்சனின் நியண்டமுண்டாருமோ, நிச்சயமாக்
கண்டிருந் துமா திகடவுளில்நிபுயன் நவர்கள்
கொண்டகருத்தென்னோகையு. க.
சகலகைகற்றென்ன தானதன்மஞ்செய்தென்ன
அலெமுமுதோர்குடைக்கோண்டென்ன, பகலிவு
பாடுபட்டுச்செம்பொன்படைத்தென்னசேனாலக
வீடுபெருஅவிழன். ச.
கல்லிற்கடிதாருங் காரிரும்புதானதிலும்
வல்லவயிரமணிகடிதாம், சொல்லுமணி
தன்னிற்கடிதாருந் தற்பரத்தையெப்பொழுதும்
மன்னுவடுலென்னுமனம். இ.
பாவின் நிமிக்கியபாலன் வனருமோ
தாவின் நி துன்னநிவுகோக்குமோ, கோவின் நிக்
கண்ணில்லான்செல்வானே கத்தரித்தித்திலிவாதன்
விண்ணுலகஞ் செருவனுவேன். ச.
கித்திகாவுன்னஞ்சேறடைந்தபாழ்க்கனநே
வந்திகாக்கைவென்னக்குமாருமே, அத்திசத்தி
வழித்தாவாய்புற்றே வன்னலபதாம்புபுத்தைத்
தாழ்த்தாச்சிரம்பணங்காய்தான். எ.
வாரிப்புளவளவும் வானவுளவளவும்
மாரித்துணியளவும்மண்ணளவும், காரிகைபே
கண்டவர்களுண்டோகடவுள் சாமர்த்தியத்தை
விண்டவர்களுண்டோவினம்பு. அ.
இரண்டோடந்தன்னிவிரண்டுகால்வைத்தற்றே
திரண்டசமையக்களிற்சேறல், இருண்டபுலம்

அந்நவனேதேவையதனும்பொற்றிசெய்யப்
பெற்றவனெழுத்தினது.

க.

பொன்னும்பொய்பொகும்பொய்ப்பூமியும்பொய் பூவையும்
பொய் (கல்)

மன்னும்பொய் மக்களும்பொய் வாழ்வுபொய், தன்னு
சுற்றும்பொய்தாலமுடபொய் துப்பதம்பொய் சீர்ப
தும் பொய்

ய.

அந்நமும்பொய், சாதியும்பொய்யாம்.
அந்நதத்திப்பம்பரத்தாருமோவத்தணர் கள்
மந்நித்தின்மாரிவழக்குமோ, பந்நதத்திவ
பின்னயுண்டாருமோபந்நதவகாநிற்றிரித் தும்
உள்ளவனேபொமோவுரை.

யக.

என்டிவதைநெட்டுருச்சர்க்கரைபொட்டு
மட்டுத்தென்விட்டு வளர்த்த லும், என்டிதான்
உந்நருணம்விட்டொழியாது பொன்முடர்
பெற்றருணம்பொமோபகிப்பக.

யஉ.

வெற்றதாருவினயுமோமெதினியில்
நாற்றமாத்நருணம் அகரோ, கூற்ற
வல்லவெழுத்தாணிவரையவுதலுமோ
வல்லவர்கெட்டா லும் தவாறு.

யக.

காக்கூயிலாமோ காரிரும்புபொய் மோ
மாக்கூடுகண்மதிபாமோ, நீசமுணம்
கொக்கல் மோவா. கொடியிலாமே கிழ்
மக்கண்மனமக்கனோவாழ்த்து.

யச.

கூழிபுண்டா லுமருக்கனற்றிவழித்தாலும்
பாழியெல்லாம்பஞ்சுக்கப்பட்டா லும் கோழி
முலைதான் பெறினா லுமருக்கொம்புறலும்
நிலைதவருந்நவனொற்றினை. (இன்னும்வரும்.)

யடு.

* பாழி, மலை—இக்கான் முற்றமுலமை பற்றி நிற்றும். ம
கா கண்மொருத்திய முகமைப் பிரபுக்கள் இவை நக்கலியாகிற்
கொள்ளுங்கள். புண் கலியாகிற்றன்ருங்கள். உக்கன் சித்தம் எய்
கள் பாக்கியம். தக்கன் திருவாக்குகு எதிர்வாக்கில்லைச் சலாம்.

We give insertion to the following article with the hope that it may be
useful to the class of persons whose conduct it so severely reprobates. That
there is ground for such severe remarks in the case of some we fear is too
true. Our readers should however bear in mind, that the faults of a few
may not be chargeable upon all, and it is not therefore reasonable to
suppose that native Catechists as a class bring this degree of scandal upon
their profession.

Again, it is lawful for native Catechists as well as other men to protect
their just rights, and if in doing this they are called to appear in Court, and
while there, conduct their proceedings in a righteous manner, no one has a
right, for this, to accuse them of dishonoring their profession. It is cause of
deep humiliation and sorrow to all who truly love the cause of Christ that
of those natives who profess to be his disciples, so very few are found whose
conduct testifies the sincerity of their profession, and who are willing to
give up all for Christ's sake. Amidst this general defection, we hope
there are some of the Lord's hidden ones, whom he will claim as his in the
day when he maketh up his jewels. We trust our Correspondent is one of
them; and that he is inwardly conscious of living a life of faith and holiness;
if not, whatever may be the faults of others, it is out of character for him
to stand up as an accuser of the brethren. See Matt. vii. 3-5; John viii. 3-9.

DEAR STAR,

It seems probable, at first sight, that an order of men who devote them-
selves entirely to the instruction of their fellow creatures, would be ex-
empted from envy and from hatred; as their studies are all peaceable, and
their labours directed to the diffusion of goodness, and consequently, of
tranquillity, both public and private, it is natural to suppose that the better
part of the world would view them with favour, and that even the profligate
would behave to them with distant respect. But it is a painful thought
that Native Catechists and Teachers of this country, who are selected to
constitute this order, come, by their improper behavior, short of this love
and respect, not, indeed, considering that,

"Their own engagement binds them fast

Or, if it does not, brands them to the last."

The fault is indeed their own; improper levities, compliances, or negli-
gences, diminish that dignity which their office, their labours, and their
learning would otherwise maintain. To speak exclusively of the native
deacons, catechists, &c. missionaries engage them, in the hope that they

will "walk worthy of the vocation wherewith they are called;" and
with this view they are entrusted with the responsible duty of instructing
their fellow benighted, superstitious country-men. The character and of-
fice, then, of a Catechist, when uniformly and completely maintained, are
most useful and most honourable. "A worthy Catechist," in the words
of an old writer, "is the father of his village, the guardian of the poor, the
instructor of the ignorant, the proctor of the injured, the friend of all, even
of those who are deaf to his instructions and despise his profession." If
any human office can be justly called godlike, it should be the office of a
Teacher of Christ's religion. Are then the Catechists of our country such
and can this be impartially said of them?—are they in the words of Cowper

"devout, sincere,

From mean self-interest, and ostentation clear,
Their hope in heaven, servility their scorn,
Prompt to persuade, expostulate and warn,
Their wisdom pure, and given them from above,
Their usefulness ensured by zeal and love,
As meek as the man Moses, and with all,
As bold as in Agrippa's presence, Paul;
Should fly the world's contaminating touch,
Holy and unpolluted; are they such?"

But native Catechists are proud, avaricious, arrogant, and unjust, and
consequently, they shew that,

"The sacred function in their hand is made
Sad sacrifice: no function, but a trade."

What gave rise, my Star, to these acrimonious reflections? Is it not their
conduct daily observable in every place? We find them daily, and, con-
sequently, always, more actively employed in their family, in their paddy
fields, and in other secular concerns than in the awful duty entrusted
to them. Does not this clearly shew the propriety of the statement of a
pious minister, that *one-tenth of the heart of Catechists is on the Gos-
pel, and the other nine-tenths upon their paddy-fields*. If those who
should constitute one of the beauties of religion in itself, and the most ne-
cessary order of all (considering the state of things in this country) eccle-
siastical arrangements, should be "decent and pacific," benevolent in their
neighborhood, obedient to their superiors, hospitable to all, and virtuous in
private life, the blasphemous heathen would not have dared remark,
"கவிஞ்ஞவத்தவரோ குணப்பட்டுவரீ உட்டத்துக்கே."

"Is this the path of sanctity? Is this to stand a way mark in the road to
bliss?" Is this the way of letting their light shine over beathen darkness
and Roman Catholic superstition, so that the people of both denominations
may see their good works and glorify the God of the true Christians? Why
should these sentiments be thus severely expressed? Is it not because the
"word of God" is not "committed unto faithful men who shall be able
to teach others also" both by their instructions and examples. Are the
native Catechists of this place faithful men? Are they just? Are they dili-
gently and exclusively employed in the work of the Gospel? If they be
faithful, will they disgrace their profession in every way they possibly can?
If they be just, how is it that they make unlawful encroachments upon the
rights of their neighbours, and thereby become involved in difficulties with
heathens and idolaters? If they be diligent in the work of the Gospel,
what time do they find to carry on their law-suits in courts? When Cate-
chists pass by the mission premises, they have a bundle of tracts under
their arm.—When they have passed the said places, where do they go?
They go either to their paddy fields to superintend the workmen there; or
to attend to some other business relating to their family; or as is often
the case, to courts, to give directions to their Proctors, or to receive
further information, how they should proceed with the cases they have
instituted in person. Is this the mode of discharging their duty? Shame!
shame! shame! How often do we see Catechists in Court for days to-
gether? Some of them are from Monday to Saturday in Court, and what
time is then employed in teaching?

Now tell them, Dear Star, that they by such conduct, disgrace them-
selves, their profession, their country, and their nation. Their conduct
shews they are no way better than *heathens and papists*. They should
either hold fast mammon, and forsake God; or, if they love their own and
others' salvation, do the contrary.—They cannot halt between two opin-
ions—they should be content with their pay, since they are *handsomely*
paid for the support of themselves and family, and consequently, should
heartily, sincerely, and willingly be engaged in the work of the Gospel.
If they do not, at least, for the future, tell them lastly that the number of
Tracts they have taken to distribute, the journals whereby they have de-
ceived their superiors, and every account they have delivered to the mis-
sionaries to confirm their proceedings, will stand against them in judgment
when the King of glory shall come to distribute justice, "to every man
according to the works done in the body."

Jaffna, 27th June, 1843.

Yours very truly,
A NATIVE PROTESTANT.

கிறிஸ்துமார்ச்சம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Christian Perfection.—Having in the former chapter given rules in relation to such actions as daily occur in the course of our lives, in order to persuade Christians to a careful performance of them, according to the measures there laid down, I will now endeavour to convince them, that true Christian perfection consists in an exact discharge of such duties, and consequently, their eternal happiness or eternal misery will be determined by them.

If Christian perfection was only to be attained by retirement and contemplation, by abstracting ourselves from the world and by giving up ourselves entirely to meditation and spiritual exercises, considering the necessities of life, in order to the support of it, and the capacities of the generality of men, how few, alas! how very few were qualified ever to arrive at so noble and worthy an end; men might excuse themselves from this duty by the necessity they are under of getting their living by the sweat of their brows, and by their inability to employ themselves in such spiritual exercises: the providence of God would seem thus to exclude them from being perfect, when his precepts had enjoined to enter in at the straight gate. Therefore we may be sure, that the infinite wisdom and goodness, would never make that method the only means of performing our duty, which was out of the reach of our capacities, his precept is addressed to men of all states and conditions, to be 'perfect' as 'their heavenly Father is perfect!' And his commandment is not hidden from thee, or afar off; it is not in heaven, that thou shouldst say, who shall go up for us to heaven and bring it unto us, that we may hear it, or do it? neither is it beyond the sea, that thou shouldst say, who shall go over the sea for us, and bring it unto us, that we may hear it and do it? but the word is very nigh unto thee, in thy mouth, and in thy heart, that thou mayest do it.

கிறிஸ்தவன் பூரணசந்தானாயிருக்கவேண்டுமென்ப

தைக் காட்டும் நியாயங்கள்.

என்கட்டு காண்வரைவிற சம்பலிக்கும் கருமங்களை ஒரு கிறிஸ்தவன் யாதொரு வழியின்றி முடிக்கிறதென்பதென்பதற்கேற்ற தான சில நியாயங்களை எடுத்துப் பிறகிட்ட சஞ்சிகைகளின் வழியாயுரைத்தாறுமப்பொழுது அப்படிப்பட்ட கடமைகளைக் கிறிஸ்தவர்கள் கோட்டமின்றித் தவறாமற் செய்தாலேயன்றி மற்றுமப்படி பூரணசந்தானராகமாட்டார்கள் என்றும் அவர்களுடைய நித்திய இன்பதனும் அவற்றைக்கொண்டுநாளே வரையறுத்துக்கொள்ளுவண்டுமென்றும் போதிய நியாயங்களை இக்கணமேருத்தக் கூறுவோம்.

உலகை விட்டுத் தனிபிடம் புரூது ஏகாந்த செந்தை புற்றாத் தேவசுத்திகொண்டு தெய்வபத்தியை மனதிலழுத்தி அதைத் தாக்குவதற்கேற்ற சேவனின் அவதிகளையும் சாதாரணமான சனங்களின் நினைபையுமும் ஊவதினிலே மாத்திரமொரு கிறிஸ்தவன் பூரணசந்தானாயிருப்பதுண்டாளுல், ஐயோ! எவ்வளவு கொஞ்சப்பேர் எவ்வளவு மிகுதியுக் கொஞ்சப்பேர் இப்படிப்பட்ட மெலானதும் யோக்கியமுஞ்சுதுமான கோக்கத்தை யடைவதற்கு ராணியற்றவர்களாய்ப் போகிறார்கள். மனிதர் தங்களுடைய சொந்தியிற் காணப்படும் வேர்வை தோன்ற உழைத்துச் சேவனத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதென்பதென்றும், இப்படிப்பட்ட தேவபத்தியைத் தவிர்த்து அப்பியாசத்தில்த் தங்களைக்கட்டுப்படுத்திக்கொள்வதற்குத் திராணியிலுமென்றும் அஞ்சொல்லி இக்கடமைவிலிருந்து விலகிக்கொள்ளாதவாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தன்மையினையுற்றவர்கள் பூரணசந்தானராயிராதபடிக்கு ஆண்டவன் தானே அவர்களை விலக்கிப்போடுகிறார். ஏனென்றால் இப்படிப்பட்டவர்களை இடுக்கவாசலவழியாகப் போகும்படி ஆண்டவன் தமது க

ற்பனையைக்கொண்டு கட்டியுயிரெழு. ஆனதன்மையினாலே கத்தாயுடைய அளவற்ற குணமும் தன்மையும் அப்படிச்செய்வதென்களுக்குக்கட்டாததாயிருக்கிற கடமையைச் செய்து முடிக்கிறதற்கு வழியாயிருக்க மாட்டாதென்பது நிச்சயம். ஏனையாகிலும், சகலவித கிருபாகத்தையுந் தன்மையையுமுடைய சகலருக்குமானவன் காட்டுக் கற்பனையென்னவெனினும் பரமண்டலங்களிலுள்ள உங்கள் பரமபிதா பூரண சந்தானராயிருக்கிறது போல நீங்களும் அப்படியே பூரணசந்தானராயிருக்கக்கடவீர்களென்றதான். அவருடைய கற்பனை உன்னவிட்டு மறைக்கப்பட்டவையாட்டாது. அந்தக் கற்பனையை காங்கன் கேட்கவுட்கேட்டு அதிப்படி கடக்கவும் ஆரெங்களுக்காகப் பரமண்டலத்துக்குப்போய் அதைக்கொண்டு வருவானென்று நீ சொல்லுப்படிக்கு அது பரமண்டலத்திலேயில்லை. அல்லது காங்கன் அதைக்கேட்கவும் கேட்டு அகப்படிசெய்யவும் ஆரெங்களுக்காகக் கடனுக்கப்பாலே போய் அதைக்கொண்டுவருவானென்று நீ சொல்லுத்தக்கனயாக அது கடனுக்கப்பாறுமில்லை. ஆனாலும், அந்த வார்த்தையின்படி செய்யுமொருட்டு அது உன்னை வாய்க்குக்கிட்டவும் உனதிருதயத்துக்கருகாவையிருக்கின்றது.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

Mercy of God in the Pardon of sin.

"Blessed is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered. Blessed is the man to whom the Lord imputeth not iniquity." Ps. xxxii. 1, 2.
 "Thou hast forgiven the iniquity of thy people, thou hast covered all their sin." Ps. lxxxv. 3.
 "The Lord forgiveth all thine iniquities; he healeth all thy diseases." Ps. ciii. 3.
 "Though your sins be as scarlet or crimson, they shall be as snow or as wool." Isa. i. 18.
 "Let the wicked forsake his way and the unrighteous man his thoughts; and let him return unto the Lord, and he will have mercy upon him; and to our God, for he will abundantly pardon." Isa. lv. 7.
 "Return, thou backsliding Israel, saith the Lord, and I will not cause mine anger to fall upon you; for I am merciful, saith the Lord, and I will not keep anger for ever." "Return ye backsliding children, and I will heal your backslidings." Jer. iii. 12, 22.
 "If the wicked restore the pledge, give again that he had robbed, walk in the statutes of life, none of his sins that he hath committed shall be mentioned unto him; he shall surely live." Ezek. xxxiii. 15, 16.

பராபரன் இரக்கமுள்ளவர்.

எவனுடையமீது தன் மன்னிக்கப்பட்டு எவனுடையபாவம் மூடப்பட்டதோ அவன் பாக்கியம். எவன்மேற்கத்தர் அவன் அக்கிரமத்தைச் சுத்தந்தாதிருக்கிறோர் அத்தமனிதன் பாக்கியவான். சங். கஉ. க. உ.
 உம்முடைய சனத்தின் அக்கிரமத்தைமன்னித்து அவர்கள்பாவத்தைபவலாம் மூடினார். சங். அரு. க.
 அவர் உன் அக்கிரமங்களுடையவலாம் மன்னித்து உன்சேர்க்காடெல்லாம் ருணமாக்கினார். சங். கா. க.
 உங்கள்பாவங்கள் சிவெரென்றிருத்தாலும், உறைத்தமழையைப்போல வெண்மையாகும். அவைகவிந்தாமபரச் சிவப்பாயிருத்தாலும் பஞ்சைப் போலாகுமென்று கத்தர் சொல்லுகிறார். சங். க. உ.
 ஆகாதவன் தன்வழியையும் அக்கிரமக்காரன் தன்னினைவுகளையும்விட்டுக் கத்தரண்டைக்கு மனத்திரும்பக்கடவான். அப்போதவன்மேல் மனதுருவார். அவர்மன்னிக்கிறதற்குத் தபடிபெருத்திருக்கிறார். சசா. டு. ஏ.
 மாறுபடான இலையெலே, திரும்புஎன்று கத்தர் சொல்லுகிறார். அப்போது நாம் உங்கள்மேல் கம்முடைய கோபத்தைவிரும்பப்பண்ணுவதில்லை. ஏனெனில் நாம் கிருபையுள்ளவரென்று கத்தர் சொல்லுகிறார். என்மென்றைக்குக் கோபம்வையோம். மாறுபடான பிண்களே, திரும்புக்கன் உங்கள் மாறுபாடுகளைக்குணமாக்குவோம். ஏரேமி. க. உஉ. உஉ.
 ஆகாதவனுயிருந்த அவன் அடைமானத்தைத் திரும்பக்கொடுத்தக்கொண்டிட்டதைச்செலுத்தி அநியாயஞ்செய்யாதபடியாய்ச் சேவன்கட்டண்களில் நடத்தக்கொண்டால், அவன்சாவாமற் பிழைக்கவே பிழைப்பான். ஏசேசு. கக. மடு.

உ. புத். சந்தி. யு.உ.] துணாசா உ. ஸா. ஜுடி, ம. யு.உ. நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, July 13, 1843. [Vol. III. No. 13]

Digitized by Google

பத்திராதிபந்தம்.

மேலே பிரகாசிக்கின்றிருக்கும் கடிதத்தைப்பற்றி காகை விரும்புகிற அனைத்துமையிலுமிடத்திலிப்பொழுதுதெளிவாகப் பேசச் செய்யவில்லை. ஆகவே, இத்தை வாசிப்பவர்களுடனானே மோசன் கத்தோலிக்கருடைய பேதலையும் அவர்களுடைய குருமாரின் எத்தனித்தாரமும் இன்னவியதாய்ப் போகுதென்றறிந்தகொள்ள வேண்டியது. ஆகவே அந்தோனிப்பின்னையெல்லாம் சவேரியாருடைய சடமழித்தபோகலிலையென்றும், அதமிகவும் வியக்கப்பட்டதற்கு அந்தபுத்தகங்கள் செய்ததென்றும் சாட்சிகொண்டு காட்டுவதற்கு தாரமாக இருக்கப்பட்ட புத்தகங்களைப்பார்த்தால் அவைகள் உண்மையான வேதவசனத்துக்குப்பதிலாகக் கத்தோலிக்கருடைய எதிர்த்தொழில்பெற்றிருந்த புத்தகங்களைப்போலேயிருக்கின்றன. கத்தோலிக்கருடைய சடத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிற கய்க்கிளிடமான சரிதைகளைத்தெய்யுமுனையே கிலர் பார்வத்தாரர்கள், ஆகிலும் அஞ்ஞானமென்கே குருகொண்டதோ அங்கே வாரம் வாசம்பண்ணுஞ் சனங்களுமிப்பொழுதுமயலித கிரிப்பாணகதைகளை நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆகிலும், சிகிரிந்தின சனங்களிருக்குள் சிமைகளையிலுக்கிரித்து அமேரிக்காவிலேயுள்ள கத்தோலிக்கருடைய இப்படிப்பட்ட புத்தகங்களைக்கண்டபொழுதே நண்ணித்தாங்கி வெள்கி நெருங்குவதமுள்ள மனிதர் நினைத்தண்ணெண்ணி தந்தாமென்று சொல்ல ஒத்துக்கொள்ளாது போகிறார்கள்.

கத்தோலிக்கருடைய காரணப்பேரைத்தரித்த உண்மைபாப்புகள், இவையெல்லாம் கத்தோலிக்கருடைய அந்தோனிப்பின்னையெல்லாம் வியர்த்தமானகதைகளை நிகர்த்த வேறுகதைகள் உண்மையென்றெடுத்து காண்பேருமறியச்சொல்ல காணுவார்களென்று நாகங்கள்சொல்லவதுண்டாளுவ அவர்சந்தேகமின்றி அதியப்படாமலேயிருக்கமாட்டாரென்பது சத்தியம். ஏனென்றால், அவைகளிலுண்மையான ஒருவார்த்தையாகுதலிலையென்ற அவர்களுக்குத்தொறியும், ஒன்றமறியாத ஏதேனையும் பேதைகையுமிட்டுப்படி உவலிதவியார்த்தமான கதைகளைக் கட்டிக்கொண்டதையல்லாமல் மற்றுமபடியால், இன்னும் நாகங்கள் கத்தோலிக்கருடைய விவரதாரகைகளைக்கொண்டிருக்கிற முறைப்பாடுகளிலொன்றெனவாரலும், பரபரனுடைய வார்த்தையைப்போதிக்கிறதற்குப்பதிலாக அதனிடத்தக்குப் பொய்யைவரைந்துகொண்டார்கள்.

சவேரியாருடைய சடமழித்தபோகலிலையென்பதை குறிக்குப்பொருட்டு அந்தோனிப்பின்னையெடுத்துக்காட்டும் கியாயகளாவன,

உவது, மூன்றுவதான புத்தகங்களும்,

உவது, கோவையிலிருந்துவந்த குருமாரமுற்றமிறகும் அந்தச் சரித்தரைக்கண்டாரிகளென்று கூறியதாம்.

மேற்கூறிய மூன்றுவதில் புத்தகங்களிலுள்ள காரியங்களை நாகங்கள் நம்பமுன்னிதாக அவைகளைப்பெறுதலெவராரென்றும், அவைகளைக்காலத்திலெழுதப்பட்டனவென்றும், இவர்களுமுனை காரியத்தை நவாகங்களாய்ப்போய்க்கண்டாரிகளோவென்றும், அப்படிப்பட்டபாய்க்கண்டெழுதவாரர்கள் நல்லறிதவவாக்களோவென்றும் முதன்முதலறியவேண்டியது, இவ்விதவகையான காரியத்தைத்திருட்டார்ப்படுத்தும்பொருட்டுப்பேரகாட்டாத ஒருபுத்தகத்திலிருந்து சாட்சிகாட்டுகதுண்டாளுவ அச்சாட்சியைக்கரவடமில்லாத கத்தமனத்தினையுடைய ஒருவனுண்மையென்று மேற்கொண்டபாபுக்கொண்டேயோட்டாய், அறியும் புத்தியிலொரு ஏதேனையும்பெறக்கூடியும் கப்பப்பண்ணும்படிக்கு இவ்வாதகைகளைக்கட்டியுண்மையென்றெடுத்துச் செல்லவிலெனொரு எத்தனிக்கெவ்வையுமெனவென்பதைத் தெரிந்தறியுங்கள், இவ்விதமாய்த்தானே, புத்தியற்ற கிலகத்தோலிக்கர் வியர்த்தமான கட்டுக்கதைகளை மோசனத்தையுணராமல் நம்பிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே, புத்தியற்ற கிலகத்தோலிக்கரோ இவையனை உபாதுவிலவதுமாத்திரமல்ல, நம்பியவர்களைக்கண்டாலும் அவர்களைக்காணவெட்கப்படுவார்கள்.

கோவையிலிருந்துவந்த குருக்கன்மாரமுற்றம் பிறகும் சவேரியாருடைய சரிமழிய திருக்கக்கண்டெவந்து சொன்னாரகளை அந்தோனிப்பின்னையென நாகங்கள் நம்பமுன்னிதாக, அக்குருக்கருடைய நாமமும் நடப்படியின்னதென முதன்முதலறியவேண்டியது இவர்கள் நாகுவித்ததிருமுண்மைவாக்களுடைய

காலகாரியங்களிலுமிவர்களுடைய கடை நன்னடையபுமிருப்பதுண்டாளுவ, சவேரியாருடைய சரிமழியிலுண்டென்றும், அநேகவருடங்களுக்குமேனே மலக்காதேசத்தில அவருடைய சரித்தரினுண்டான கிலவிலிருந்துபுதிதாயிரத்தம் பொருத்தகொண்டிருக்குதென்றும், மேற்கூறிய குருமார்சொல்வதை நாகங்கள் புலவதுமல்லாமல் அவர்களுக்காரியத்தை மனிதரை அனுப்பறத்தித்தொடுத்துக் கட்டிவைத்தாரகென்றும் நாகங்கள்சொல்லச் சற்றென்கிலும்போதாத. ஆகிலும், அவர்களுக்கொன்றென நைமையென்று நாகங்கள்நம்பமுன்னிதாக கோவைப்பதிபுத்தகுருமாருடைய எத்துத்தத்தரத்துக்கிவர்கள் அகப்படலிலையென்று நாகங்களுமிப்பதிருப்போம். கோவையிலே நாகங்கள் கண்டசடம் சவேரியாருடைய சடத்தானென்றதை அவர்களுக்கெவ்விதமாயுதிப்படுத்தக்கூடும் சனங்கையனுப்பும்பொருட்டுக்குருக்கன்மார் திரத்தத்தையெடுத்துச் சவேரியாருடைய செத்தஉடம்பிப்போடலிலையென்றதற் கத்தாட்சியென்றே கத்தோலிக்கருரும சிலவகையானதந்தரங்கையநேகமுறைபண்ணியிருக்கிறபடியால் இன்னமுடவர்கள் செய்தவாக்கூடு. இப்படிப்பட்ட உடமையான காரியங்களை நம்பப்பார்த்திரவர்கள் வெருவாக எய்த்துப்போடலாம். இவர்களுக்குத் தாக்கக்கண்டகாரியமுண்டையென்றும் அவர்களுடைய வெருவாய் நமஸ்கொண்டுவாக்கள். அந்தோனிப்பின்னையென சவேரியாருடைய சடமழித்தபோகலிலையென்பதைப்பற்றிக்கொடுத்த அந்தாட்சியெய்ப்பிடித்து அவர்சொன்னகாரியமுண்டையென்று தாரகையை வாசிப்பவர்கள் ஐயமின்றி நம்புவார்களென நாமநினைக்கவிலை.

சவேரியாருடைய புதிய சடத்தை வைத்திருக்குமிடமெத்தக் கிட்டமானதாயிருக்கிறபடியால், தான்சொல்லுகிறது உண்மையோ பொய்யோவென்பதை நாகங்கள்தானே போய்ப்பார்த்துக்கொள்ளலாமென்கிறார். இப்படிப்பட்டசுருமத்ததைப் போய்ப்பார்த்து எங்களுக்குவசதியுமில்லை, பணமுமில்லை, நாகங்கள் போவதுண்டாளுவ, எங்களுக்கேதாருதல் மோசனமெய்விக்கும். ஏனென்றால், கோவையிற் குருமாரைக்கண்டபுத்தகங்களை அதுஅவர்களுக்குப் பிரதியாயிருக்கமாட்டாத, ஆகிலும் அந்தோனிப்பின்னையென்பவருக்கு நேரமுண்டாளுவ கோவைக்குப் போய்ச் சவேரியாருடைய சடத்தைப்பெறுத்திக்கொண்டவர்கள்பார்க்கும்படி கொண்டுவந்து அவருடைய சரிமழியாமலும், திரத்தமோடிக்கொண்டிருப்பதையும் அவர்காட்டுவதுண்டாளுவ, அவருக்குப்பயணத்திற்சென்ற செலவுக்கொடுத்துக் கத்தோலிக்கமார் கத்துக்குத்திருமி அமமாக்கத்தைப் பரவலியப்படுத்துமொருட்டே எங்கள் உதயதாரகையை விட்டுவிடுவோமென்று பொருத்தபண்ணித்தருங்கும். நாகங்கள்மாதிரமல்லஅநேகமொய்மேபர் கத்தோலிக்கமத்திற்சேர்ந்துவிடுவார்கள். நாகங்கள் சவேரியாருடைய சடத்தைக்கண்டு சோதித்துப்பார்த்தாலெய்மி மற்றுமபடி அந்தோனிப்பின்னையெனதெல்லாமபுரணி. ஆகையால், சனங்கையனுப்பக் குருக்கன்மார்செத்த புரணியெல்லாமல் மற்றுமபடியாவல்.

Translation of the above.

Thanks be given to the Editor, who with good desire publishes the Star so that the inward darkness of the people who live on the surface of the earth may be removed.

My Learned Editor,

I had a lively expectation that you will give a favourable answer to the question which I started in my previous communication in regard to the non-putrification of Francis Xavier's body, but contrary to this and in spite of the evidence to the fact which I had extracted from a book entitled "Confutation of errors in religion" you answered in your Star No. 8th. page 97, "when it is established by good evidence that Xavier's body is incorruptible, then the fact may be admitted in evidence of the truth of the Catholic faith," &c.

In compliance with your request, I adduce some evidence which directly proves that Xavier's body is incorruptible, which I hope you will publish in a corner of the Star.

I. From a Devotional book.

II. From a Prayer book made by divines.

III. From a book entitled "Confutation of errors in Religion."

IV. From the verbal evidence furnished by those Priests who have come from Goa.

V. From some other common persons who visited Goa.

I. From a Devotional book, Chapter xiii. It is explicitly mention-

ed in this book that Xavier's body was as a full blown lotus flower, though buried 3 months before. After three months, when it was absolutely necessary to carry his bones to Malacca, the coffin in which he was interred was opened and his body was found uncorrupted, and clothed with a new cloth, just sewed. When his body with the coffin was taken to Malacca, no sooner had it arrived there than the virulence of a pestilence, which was raging to a considerable extent in the neighbourhood of Malacca and which had swept away many lives, was abated. When his body was buried there; the grave dug for his interment being somewhat too narrow it was necessary to force the coffin hard into the grave, when his face and sides were so knocked against the grave that they were bruised, and blood issued from the wound. Afterwards another grave was prepared, in which he was buried. After four months the grave was opened and his body taken up to be carried again to Goa when it was found as before that the blood was issuing from the bruised parts. His body was put in a coffin mounted with gold, and on its passage to Goa, the ship in which it was embarked, being in imminent danger, and about to be wrecked, the men raised a supplication in the name of Xavier, when the rocks against which the ship ran were blasted as with the sound of a cannon. Afterwards without any difficulty they proceeded on their voyage, and arrived at Goa with great prosperity. The body was there put on a table, set with gold, silver and gems, and remaineth there till this day.

Secondly. From Prayers made by divines. The form of the prayer the people use at present, is, "O blessed Xavier, who performest a great many miracles! O blessed Xavier, who hast received supernatural gifts, so that thy body may not perish!"

Thirdly. From the book called "Confutation of errors in Religion." It is mentioned in this book that 66 years before the arrival of Beschi in India, St. F. Xavier came to India, with the desire to ameliorate the condition of the people by preaching and by setting a good example, and by turning them from their superstition and ignorance to the light of truth and knowledge. His body is now at Goa without turning either to corruption or putrefaction.

The literal meaning of the word "Xavier" is, *the dead body will never turn either to decay or corruption.*

There is not a shadow of doubt that Xavier came to India through the divine appointment. If he came according to his own will, his body will instantly perish; but Xavier is one of devoted piety, and a member of Christ's Church.

Fourthly. The priests who have come from Goa corroborate the statement above alluded to.

Fifthly. Some persons at Caytes who have been to Goa, corroborate the statement and say that they have seen the body in the state before mentioned. Thus Mr. Editor, I have furnished evidence which is clear and most obvious. I am also informed that there are 6 other bodies of pious men besides Xavier's that remain in an incorruptible state, viz:

Francisco, in Italy	} All Catholics and those who profess other religions unanimously aver that this is true.
John, in Portugal	
Thomas, in Sicily	
Edward, (King of England) in England	
A nun, in Italy	
Mary, in ditto	

What I have said is, it seems to me, evidently true, because the Books from which I have extracted this evidence are just like a golden lamp set up in a golden mountain which gives light to all the world. You may go and ascertain whether what I have said is true or not. It is a country that lies very near to you. There can be no doubt, but that the persons just enumerated have come through the divine appointment. Our conscience affirms, that those who have come through the appointment of God will preach the *truth* but will never preach a *lie*. Therefore it is very good and profitable to learn of this true religion. It is very good to walk by this way. The learned men, though they know the truth of this, are like mute persons.

Therefore I ask you the Editor how can we make Francis Xavier's hair grow, the blood circulate through the arteries, if the case is false and ungrounded.

Yours &c,

S. ANTHONY PULLA,
A Lover of History.

Remarks by the Editor.

We have not time to say all we could wish on the above communication. Our readers should take particular notice of this specimen of Roman Catholic credulity, and of Romish priestly fraud and imposition. The books from which our correspondent derives the evidence of the incorruptible state of Xavier's body, and of the wonderful miracles performed by it, are such books as the Catholic priesthood would circulate instead of the Bible. These ridiculous stories of the bodies of saints, might have obtained credit

in former days; and may now, where the people are in ignorance; but in enlightened countries, as England and America, even the Roman Catholic priests themselves are ashamed of such books, and disown them as being inventions of designing men.

Our correspondent will doubtless be surprised when we tell him that even his holiness the Pope, and his lordship the Roman Catholic Bishop of Ceylon, would be ashamed to state publicly that such stories as he has related are to be believed. And the reason is because they know there is not a word of truth about them. We say again, such stories are only designed to impose upon the ignorant; and the wicked substitution of such falsehoods for the pure teachings of the word of God among the people, is one ground of our complaints against the Roman Catholic church.

The evidence adduced by our correspondent is—

1st. The testimony of three Religious books,

2d. From the Reports of Priests and others who have come from Goa who assert that they have seen the body.

Before we can believe what is stated in these books, we wish to know who wrote them; and when they were written, and whether the writers were personally acquainted with the facts they mention, and whether they were persons of scrupulous integrity. The testimony of an anonymous book concerning statements of this nature will not be regarded by a candid mind as any degree of evidence of their truth. How easy is it for any impostor to invent stories and publish them as truth, where the people are so ignorant and credulous as to believe things without reason and without inquiry.

In this way have the ignorant Roman Catholics been led to believe these foolish stories. The enlightened and pious Roman Catholics do not believe them, and are ashamed that any others should believe them.

With regard to the testimony of priests, and other persons from Goa, before we can believe their word we wish to know their names and their character. If they are persons who were never known to have spoken aught but the truth and whose characters are in all respects good, we may believe that they did not intend to deceive, by saying that they had seen Xavier's body in an incorruptible state, with fresh blood oozing from the bruise made so many years ago in Malacca. But before we can believe that what they say is true, we should wish to be certain that they were not deceived by the priests at Goa. How do they know that the body they saw at Goa was Xavier's? How do they know the blood was not put on the body by the priests for the purpose of deception? The Roman Catholic priests have very often done such tricks, and they may do them again; and persons who are desirous to believe such a fabrication may very easily be imposed upon, and report what they have seen as truth. We do not think our readers can place the least reliance on this story on the evidence adduced by our Correspondent. It is not evidence that would be received in court for the establishment of such a statement, and what a court would not receive we may safely reject.

Our Correspondent says, as the country is near, we may go and ascertain from personal observation whether it is true or not. We answer to this—we have no time nor money to spare for such an object. And if we were to go we should fear some harm; for with such an object in view, our presence would not be very acceptable to the Romish Priests at Goa. If our Correspondent has leisure and will undertake to go to Goa and obtain the body and bring it here for our inspection, we pledge ourselves on seeing it in an incorruptible state with fresh blood oozing from its bruises—to pay all his expenses, to turn Roman Catholic and devote our paper to the propagation of that faith. Not only we, but hundreds of others would be ready to turn Roman Catholics on such evidence of the truth of their faith. Till we can obtain a sight of the body and examine it for ourselves, we shall believe what is said of it to be entirely false, and instead of regarding it as evidence of the truth of the Roman Catholic faith, it should be regarded as a specimen of the craft and falsehood used by Romish priests to make ignorant people their dupes and slaves.

கான் மலேரேயுதங்க்தொகிப்போலத்
தேனுருமிதபச்செழுவுப்ப
உதயதாரகைதனையொகிப்பலிக்கும்
விதிருமைவெதயப் பனக்கு.

தங்களுடைய தாரகை உ புத்தகம். அஃ பக்கத்திற் சவுக்கை யதாநிலவலனம்பிச்சுடவர்க்கு குமாரசன் கத்தாயபிச்சுபெய் ப வர், ஒட்டிலே வறத்தலித்து முகத்தவாமம் என்ற ஓர் கதைத் து அருத்தம் வினவியதற்கு என்சிறிற்றிவுக்கற்றத்தட்டெழுத்த துணர்ந்தம் அக்கதை உடற்குறைப்பற்றியதாயும், வவுக்கை இச் சைக்குச்சார்ந்ததாயிருக்கிறபடியால் அதைநச் சக்கைபொருக் திய தாரகைபற் பிரகாரஞ்செய்கிறதற்குத் தருத்ததல்லவென்றபா ன் நினைத்து எழுதாமலவிட்டுவிட்டேன். ஆளுல கனம்பொருத்தய

எட்டிநிறவர்கள் தயவுபுத்து காணொரு திடக்கொடுத்தால் மததாரகைபிரி பிரகாசஞ்செய்யும்படியா யெழுதியதுப்பலே ன்மதித்தென.

பின்னும், பாஸ் உம். புத். ஈககம். "பக்கத்தில் இன்னதெயிப தென்மும்மும்" என்ற ஓர் பாட்டுக்கு கற்றறிந்தோர்கள் என் னுடைய கிறித்தவர்களுக்குத் திர்ப்பதி கொடுக்கும்படிக்குச் செட்டுக் கொண்டதற்கு இதுவரையில் பாடொருமொழியென்பதெனக் காணேன். ஆனால், கம். புத். கச. பக்கத்திற் கொழும்பில் புத்ததெ ருவியவேட்கைவரும்பியென் னவிலேதமாய்க்கையெழுத்துவைத் து என்னத்தானே அப்பாட்டுக்குத் தமெழுதச் சொல்லிக் கொட்டுக் கொண்டதைப்பார்த்தார் கிறித்தவோர்முற்றறிவோர்கள்ச் சொ திக்க நினைத்ததுபோலவும், எவிலுணைய வேல்வ நினைத்ததுபோ லவுமாபிற்றே. காண் அறிந்தமையாததுபோல எழுதினேனென்று அயர் எண்ணின எண்ணும் வீணுப்போபிற்றே. ஆயிரக்காணி க்துப்பாய்த்த தண்ணீர் அரமார்த்துப் பாபுமென்ற சொல்லும் போபிற்றே இதுவுமொர்தியமாயிற்றே. அப்படியே அப்பாட் டுக்குத்தெரிந்திருந்தேனெனத் தாரகைபிரி பதிப்பி க்கும்படி மகா கணம்பொருத்திய எழுத்தரவர்களுக்கு அவ்வளவு தொத்தரவையும் பிரயாசத்தையுக் கொடுக்கமாட்டேன். இந்நி யாதொரு பிழையிருந்தால் அதைத் திருத்தி அச்சுப்பதிப்பிற்கும் படிக்கேட்டுத்தென.

இப்படிக்கு மதரைச்செல்லா அருள்மராமத்துகுப்பிரன் முன்னக்குமரவு தாபெரியசாமிபாயின் பவர்கள் புத்திரன் முத்துக்குப்பயின்

உதயதாரகைப்பத்திரத்தின் எட்டிநிறவர்களுக்கு,

தாரகை,

தாங்கள் தயவுபண்ணி இதனடியில் காண்கிறதெ கடித்ததைத் தங்கள் பத்திரியைவிட்டுக்கொணத்திற் பிரதித்தப்படுத்துவீர்களா கில் அநகரணங்கள் மனமெழிச்செய்யுடையாகிடுகின்றன என்று கம்புகிறே ன்.

காணொரு விவரபரவசரவர்களில் நீர்கொழும்பிலிருந்து தோ னியேறி ஆற்றவாயியுக்குக் கொழும்புக்குப்போகையினும் வருகை யினும் செவசமயங்களிற் காற்றிப் புயலினும் வாரப்பட்டு அகை மொகவீசெனக்கும் அந்தத்தச்சமயங்களில் என்னுடையோனவர் களுக்குச் சம்பவத்தையையால் மிகவும் விசனமடைந்தேன்.

ஆனால்—பொழுது கொழும்பிலிருக்கும் பிர—க்கையில் நீ. நீ. பிவி ட்புக் குச்சுமனாத்தப்பினை நீ. நீ. சீமாவ்கற்பூரப்பினை நீ. நீ. பிற னுடையதொழில்வாணியாப்பினை நீ. நீ. பெருமனி முறைபொரரா பினை இன்னுடையிருக்கக்கடி ஓர் யெக்கோச்சி (Mail coach) அவ்வது அஞ்சுநகரத்தை வெகு அவலகாரமாகவும் அதற்குக் கு திரைக்கவருகோத்திரியாகவும் சேர்த்தத்தை ஐப்பிமொதம் முக னையாக கொழும்புக்கும் நீர்கொழும்புக்கும் போக்குவரத்தாக நி யமிக்க ஆரம்பப்பண்ணிக்கொவ்வனமேதாநின் கட்டையையுமொ த்தாரகையையும் பார்த்திருக்கிறதாவுக் கேள்விப்பட்டேன், அப் படிபெருந்தித்த காரணத்துக்கு கோவணமேதாநின் ஒத்தாரகை கிடைத்ததுடையே மேற்சொல்லிய பிரபுக்காத்தைச்செய்வார்தொ ன்று யாதொருசத்தேகமின்றி கப்பக்கடியதுத் தவிர அதனலகே கமேழைச்சணக்களுக்கு மிகவுருக்காரமாயிருக்கிறதமன் நி தவாந் காதிதவ்களும் வெகுச்சிவம் போக்குவரத்தாயிருக்குமென்றதை யுக் கேள்விப்பட்டி மிகுத்த மனமெழிச்செய்யுடையடைந்தேன்.

கொழும்பில் நீர்கொழும்பில் உர்த்தகத்தொழினைச்செய்யும் தஅசக ஆட. ஆதி மீ உத. பு. கு. ஆரட்டியார்.

To the Editor of the Morning Star,

Dear Sir,

May I beg the favor of your inserting the following Algebraical question in your extensively circulated Periodical? The solution of which, I expect, will be given by some of your juvenile readers.

If money be at six per cent

To them who have a mind to borrow

When shall I be worth a pound,

If I should lend a crown to-morrow?

Jaffnapatam,
27th June 1843.

Yours truly,
Juvenis Discipulus.

N. B. I speak of Compound Interest.

மகரணம்பொருத்திய தாரகை முகாமத்தாரகை, ஆசிரியம்.

கித்தியதவத்திநில வந்தினைகள், ஒப்பினகள் கிரிவாமதர கனிக், நேசமனேகாறுதாரகைவரவென்க நிசவசனமுந்ந வகுநீ. தத்தியமிருத்துவனாற்புத்த தருப்பெருகு கத்தினைப் பெற்றவருநீ, தொண்டர்விழை கண்டெழியுண்டலத்தன்கினை தயமுந்நிருத்தவருநீ, அத்தியெழுதற்றவையு அநிதிரவனாதக் கிலம்மாண்புத்தவருநீ அண்டர்வரவண்டலம் கிடுகிடெவருவே ன அடியரைக்காத்தவருநீ, பத்திகிறைகத்தபர முத்ததமைபெப் த்தவரு பாய்த்திரியவைத்தகையிபப் பண்டையினிண்க அந மண்டையினில் கின்றருகு சண்டையினிண்கமரிமே,

எனையிரிய அருமைத்தாரகையையெ ஒளிர்முக்கெ, மேற்குறித்த இவ் ஆசிரியத்தின் வினம்பரத்தை, இவ்விடத்தப் பெரியோர், கிறியோர்முதலிய கற்றோர், ஒவ்வொடொன் அக்கொ வ்வாவிதமாயுரைக்கிறதினும் இத்தகைக்கொக்குறெ பெரியோ ராரிடத்தேனா கிருதிபோபிதின் கேரவியம்பரத்ததைக்கொடு வருமளவுமியாக்கி காத்திருக்கிறதினுத்தாரகை அதனிக் கே ர்த்தருத்ததைக்கொண்டுவந்தெக்குரெ சகித்தத்தச்சலம்பண்ணி க்கொக்குப்படி, கற்றறித்தபெரியோரிதற்குத் துணைசெய்யும்படி வந்தித்துக்கேட்டென.

பிழையிருந்தாற்றிருத்திக்கொவ்வ பத்திராதிபர்களின் முழுக் கணையினே அப்படிச் செய்தாலடியேனுக்கும்பெருமைதானே. தஅசக ஆட. இப்படிக்கு இதின்விரும்புக்கன ஆதி மீ உத. நீர்கொழும்பு ஓர் சொல்லிக்கொவ்வாரை M. A. De Zylva.

கிறியோனாப்புத்தி

உதயதாரகையை நடத்தத்தாரை அவர்களுக்கு.

ஐயாவே,

தங்களுதயதாரகையொன்றின் கண்ணே "கிறியோனாப்புத்தி" என முகவுரைபோட்டுப் பிரதித்தஞ்செய்த புதிதச்செய்திவைபவ ரித்து மிகவும் பூர்த்தியானேன். இவைபோன்ற இன்னொருக் துத் தாங்கள் சந்தே கவனஞ்செய்தும்படி தங்கன்பிராத்தி க்கென.

வண்ணாசிரிவில்கிப படிக்கும் மாளுக்குருகிறவர்கொருவர் தாங் கத் தமிழிலுளும் இக்கிவிலுளும்மற்றோனையபாடையிலுளும் கற்றறிவோரார் சொப்பப்பட்ட அளவுசாத்திரங்கப்பப்படி யல் தாங்கன்பண்ணும் விபர்த்தத்தினும் முதிர்ச்சியினும் தாங் க் அளவுசாத்திரத்தைப் பரிசைப்பண்ணியவாமெனும் மு ன்னோர்குண்பெண்ணிவைத்த அளவுச்சாத்திரவிதனை வேறவித மாயும் மிகசொடியுமுன்னுபென்னுவோமென மனதிலுண்ணி கொ ட்சக் கதம்பக்கப்பற்றையுந் சம்பாதித்துக்கொண்டு பறைத்தசெ ரியழியெனும் வயதுக்குக்கேயுத்த பற்றலருகைய காணிகை யுமன்கிறதினும் தங்களுடைய காலங்களை வீணுக்குகிறதமன் நி அக்காணிகைச் சொத்தக்காரர்களுக்கு அவர்க்காணிகைச் பர பைத்தக்களுடைய புதுவனவியப்படி கட்டடியும் மிக்கருமைத்த த் தொகைசொல்லதால் காணிக்காரரொத்த காணிக்காரரோடு வீ னுய்த்தொத்தாரைப்பவேதமன் நி பணத்தைபுந் செவயித்துக் கொட்டுக்கு அநியயுமேதவா கவிருக்கின்றது. இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் வண்ணசகர் கோவலிகள் தஅசக ஆட. ஆதி மீ உத. கு. கு. ஆரட்டியார்.

To the Editor of the Morning Star,

Sir,

Pursuant to a Resolution passed at a General Meeting, I forward to you the accompanying Proceedings with a request that you will be pleased to give them early insertion in the columns of your valuable paper. I am Sir,

Your's Obdiently,

C. PEREIRA.

At a Meeting held on the 22nd May last it was resolved that in consequence of the inconvenience attendant in making the Silver Articles for Dr. Missou, as proposed at a previous Meeting, the amount in money subscribed for the purpose be presented to him in lieu of it—In accordance to this the following subscribers assembled together on Friday last the 9th Instant, viz: the Deputation Messrs. P. Vanderstraeten, L. R. de Jong, and M. Perera together, with Messrs. Richard Van-Dort, W. Coulthard, M. M. H. Alphonso, W. Cramer, P. F. Perera, P. G. de Vos, H. Dabrera, E. L. de Zilva, J. de Zilva, Christian Perera, Anthony Jury Bastian Pulle, V. W. Vanderstraeten, L. A. Rimanaden, Elaris de Zoya, Paulo, Fernando, Alwinus de Zilva, J. Ebert with several others and proceeded to the residence of Dr. Missou, bearing with them Silver Coins in a Silver Tray

Dr. Misso having been previously informed of their intention to wait upon him kindly received them when Mr. M. Perera got up and after a short and neat speech on behalf of the Subscribers read the following address:

"Sir.—It gives us great pleasure to come forward on this occasion to eulogize distinguished merit, and to convey our kind acknowledgments for the many and unbounded services you have rendered to us and our families; we are sensible that in this town there is not an individual of your profession, nor has ever been, one who deserves to be complimented with a more general approbation than yourself.—Your calm and placid temper, the readiness and willingness you have at all times evinced in attending the sick and the infirm; your firmness and the resolute manner in the performance of your duties, and your enlarged hospitality to the poor and necessitous of all descriptions, have rendered you an amiable member of Society.—As gratitude should always be acknowledged for favours conferred, we deemed it prudent to render you some tokens of regard, but may it not be understood, nor do we for a moment suppose that this would in any degree recompense your invaluable services.—It is not in our province to enumerate your professional talents, but Sir, we presume to say that your abilities in your profession are well appreciated by those who had the happiness to have come under your medical care.—In conclusion Sir, we affectionately and with pure motives now present you with this token of our esteem.—Trifling as this may appear, it conveys our kind remembrance of your past invaluable services."

"As it is intimated to us, that you are soon to enter into another sphere of life we would be doing injustice to our own feelings, should we not on the occasion express our ardent wishes for all the conjugal happiness, length of days, prosperity in your undertakings, and a prolongation of your continuance amongst us, and above all we wish that you and yours may be abundantly blessed by the great Head of the Universe."

Dr. Misso then returned thanks to Mr. Perera and the company assembled in nearly the following words—

"Gentlemen.—I feel much gratified at your flattering address and the kind tokens of your grateful remembrance you have just now presented to me in the name of the subscribers who have honored me with their presence on this occasion, and those that are absent—I beg that you will accept and convey my heartfelt thanks to yourself and others who have been prevented from attending.—It shall be my utmost endeavour to serve you to the best of my powers so long as I shall be encircled by your society, and it shall be a pleasing remembrance to me when I recollect that I lived in the affections of the inhabitants of Negombo.—In conclusion, Gentlemen I thank you for your hearty wishes as respects the life I am about to enter, and in return I wish you and your families may realize similar blessings as wished for by you to myself."

The company then separated.

Negombo, 26th June 1843.

To the Editor of the "Morning Star."

Sir,

Colombo 3rd July 1843.

I shall feel thankful to you to give insertion in the next Number of your paper to the hereunto annexed inscription quoted from the gold medal presented to Mr. M. J. Ondaatjee from the Bank of Ceylon; and I further request you will be kindly pleased to translate the inscription into Tamil and to publish it in both languages viz. in English and Tamil.

I am Sir, Your most Obedient Servant

G. J. T.

A SUBSCRIBER.

"From the Bank of Ceylon"

"To Mr. W. J. Ondaatjee, shroff,"

"For his fidelity, accuracy, and good"

"Conduct in the service of the Bank"

"Since its establishment."

J. REID MACKENZIE

June 30th 1843.

Manager.

This mark of approbation was presented to that young man for his faithful services to the Bank in the presence of several respectable Gentlemen, viz:

H. RITCHIE, Esq. Local Director Bank of Ceylon

J. STANTON, Esq. New Manager

J. R. MACKENZIE, Esq. retiring Manager Bank of Ceylon

And several other English and Native Officers of the same department

ஒரு கதை.

முற்காலவழக்கப்படி ஒரு இராசாவுக்கொரு மடையனிருந்தான். அந்த மடையனிடத்தில் இராசா ஒரு பொலங்கொடுத்த உண்டைப் பார்த்தனும் அதிக மடையன் கி. காணும்பொழுது இந்தப் பொலங்கு அவனிடத்திற்கு கொடுத்துப் போட்டென்று சொல்லக் கெட்டபயம் கண்டவனாயிற்று. கொஞ்சம் காலத்தின் பிறகு இராசாவுக்குத் தம்பம் வந்து சரகவேதவாயிருந்தபொழுது, இந்த மடையன் அவரைப் பார்த்தவந்த சமயத்தில் நான் சீரெய்த உண்டை விட்டுப்போகப்போகிறேன் என்று இராசாச் சொன்னதை இவன் கேட்டு "எங்கே போகப்போகிறீர் ஐயா?" என்று. அப்போதிராசா "மறு உலக வாழ்வுக்குப் போகிறேன்" என்

ருர். அதற்கு மடையன் "எப்போ திரும்பி தீவ்விடம் வருவீர்? ஒரு மாதத்துக்குள்ளாவோ?" என்று. அப்போது இராசா. "ஒரு மாதத்துக்குள்ளே வரமாட்டேன்" என்று. திரும்பவும் மடையன் ஒருவருடத்துக்குள்ளாக வருவீராவென்று கேட்டான். அதற்கும் இராசா தீவ்விடம் வந்து. திரும்பவும் மடையன் "இவ்விடம் எப்போது தீவ்விடம் வருவீர்" என்று மறுபடியும் கேட்டான். "ஒருக்காலம் தீவ்விடம் தினியேல் வரமாட்டேனென்று" இராசாச் சொன்னார். இன்னும் மடையன் "நீர் போகிறீரே அந்த இடத்தில் உமக்கு என்ன போசனம்?" என்று. அப்போது இராசா ஒன்றுமில்லை என்று. உடனே மடையன் சொன்னது ஒன்றுமில்லாவிடில் தீர்த்தப் பொலங்கு எடுத்துக்கொண்டுபோம். இப்படிப்பட்ட மடைத்தனத்துக்காக நான் குற்றவாளியல்ல.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்ச் சமயம் பிரபலமான சிதம்பரம், கோலி, ரும்பிகாணம், மதரை, சென்னபட்டின முதலிய மகா லைவ்களேறி கெட்டியுக்குக் கோவில்களில் மதில்களினும் செப்திருக்குத் தேர்களினும் ஒரு மணிதன் மன்னிவந்தகாலமும், காதிவந்த கேட்டாலும், வாயிவந்த பேசவும் உடாத மகாலக்ஷைகொண்ட படைக்குத்திரங்காலம் வரைத்திருப்பதைச் சனங்களில் அநெகர் கண்டிருப்பாரகொண்டபந்திருச் சீரெய்தகாலம். ஆகிலும். தீவ்விடங்கொத்த தீவ்விடங்கொண்ட சித்திரங்காலம் படைக்குத் அத்தியானிகன் தங்கல் வித்திரக வணக்கத்துக்கொத்த தீவ்விடங்கொத்துத் தருத்தவென வய்திருக்கிறீர்களென்பது நிச்சயம். கன்னுமே கல்லொருக்கமென்றவைகளினுத் கட்டுப்படுத்தப்பட்டபரிசு கோர் அல்லது தியாவப்பிரமணத்துக்குப் பயத்தாரகொர் அல்லது இப்படிப்பட்ட மிருகத்தன்மைவான செப்கைகைச் செப்தகொடுக்கப் பழக்கெவர்க்கிலவாததினால் அசற்கு முன்னும் இப்படிச் செய்யாமல்விட்டுவிட்டாரகொர் அதுதெரியுது. இன்னும், பண்டத்தெருப்புக் கோவிலுக்குச் சார்த்த சாழ்புரக் குறிச்சியிற் கெட்டியுக்கு ஒரு தமிழ்ச் கோவிலுக்குத் தேரிலி மிருதியுக் கோலா பார்த்தால் கடுக்கத்தக்க கேட்டால் நானத்தக்க சித்திரங்கல் வெட்டியிருக்குதென்று கேள்விப்பட்டதேயொழிய இதற்கு முன் இத்தகையவ தீவ்விதமான படைகள் தேரிலிருக்குதென்று கால்கள் கேள்விப்பட்டவர்களில். ஆகிலும் கொஞ்சமாதத்திற்குமுன்னே மாண்புபாவிற் கோவிலுக்குச் சார்த்தகதமையென்னும் குறிச்சியிலுள்ள அம்மன் கோவிலுக்கு முத்தாலிகளாயிருக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் அருங்காணதம் வரப்பேசவும் துரியாத வித்திரகக்களேறி பத்திரகொண்டவர்களென்பதை மறுபெருக்குக் காட்டுமபொருட்டு வடக்கே குற்றவென்னும் ஊரிலிருக்கும் ஆசாரியுக் கொண்டுவந்த வடக்கே. செய்திருக்கிற மாதிரியான தேர் ஒன்றைச் செய்திருக்கிறீர்கள். தீர்த்த தேரையே வெகுபேர்பேர்ப் கொண்டிர்த்தாரகன். கண்டவர்களில் அநெகர் கெத்தப் புகழ்த்தகொண்டவர்கள். தியாவப்பிரமணத்துக்கு விசேஷமான தீவ்விட வச்சைக்கொண்ட செப்கையைக் கண்ட தீவ்விதங்காரும் இதைப் பற்றி அறிவிக்கக்கடையாயிருக்கும் ஒரு சொல்வென்றதும் வெளிப்பலிவிட நினைக்கலிவது. கன்னுமே பார்த்தக்கடாத தீவ்வித சித்திரங்கைச் செய்யாமல்விட்டவரும் செய்தும் வையாமல்விட்டவரும் இருவரும் ஏழம்பித் தடைபண்ண என்னலிவது. தீவ்வித ரூபங்கைப் பண்ணிவைத்தாலெவ்வி மந்தமப்படி அஞ்ஞான்கொவிலில் அவர்கொதியாயிருக்கமாட்டா. தென்று நினைக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தே உத்தமமென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். ஆகிலும் கத்தரும் பரிசுத்தமுன்ன ஒருவன் தீவ்வித தீவ்விதங்கெட்டைக்காண்பதுண்டானால் அவன் அத்தியானிகன் உலிசெனத்து கிறெடுவல்லாம் சத்தித்தேவனுக்கல்லப் பசாக்கே செனத்துக்கிறீர்களென்று அவன் மனதில் எல்ல தியாவமாய்ப்படும். கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அநசரிக்குக் கோவாணமேதாரின் ஆளுகைக்குத்தேர் காம்பிவித்தேதற்காக கொத்திச் சந்நியத்தனங்களாகவாயிருக்கிறோம். என்னென்றால், அவர்கள் இப்படியே கேடும் தீவ்விதசையும் கெட்டவிதமாய் வித்திரகாராதன செனத்துக்கிறதற்கு விடுகிறதேயிலும். இப்படிப்பட்ட தீவ்விதங்கெட்டைத் தருக்கிறதற்கு தியாவப்பிரமணங்களை உண்பெண்ணின் அதிபதிகளுக்கு கால்கள் கன்றி செனத்துக்கொடுக்க.

இப்பொழுதும் யாழ்ப்பாணம் ஐந்திந்திரேசோட்டைச் சார்ந்த நிலாணம் கதுமலை அம்மன்கோவிலிற் சித்திரித்திருக்கும் இலட்சக்கோடி செத்திரங்களைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டு அவைகளை இவ்வாறில் எடுத்துப்போட நினைத்திருந்தொரு அக்கோவிலுக்கு முதுவாணம் சேர்ந்தவியுற்றவுடனே அவைகளை மறவித்தொரு மாற்றியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இலட்சக்கோடி ரூபங்களைச் செய்க்கட்டாதென்று கோவாணமேந்தார் திருவித்திருந்துகட்டிச் செய்துமே இக்கட்டையை மீறி அப்படிச் செய்வதன் டாலும் அதனால் அவர்களுக்கு இடுமன்களையும் அச்சியானிகளையவரு அறியும்படி இன்னும் எடுத்துப் பிரகாசஞ்செய்துகாட்டுகிறோம் அஃதென்னவெனில்,

தஞ்சாவூர் ஆண்டிய திருவித்த கட்டளைச்சட்டம் மூன்றாவது நாலாம் பகுதி. யாதாமொருவன் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிற யாதாமொரு கெட்டவியையார் தோற்றம் இலட்சக்கோடி பட்டத்தை அல்லது சித்திரத்தை அல்லது இவ்வகையான வேறுவிதமான யாதொரு ரூபத்தை யாதொருவியிலாகுதல் தெருவியாகுதல், அல்லது காதுபெருங் கூடுகிற இடங்கனிலாகுதல் வைப்பதன் டாலும், அவன் முதன் முறை குற்றவாசியாகிச் சேர ஊதியுக்கு செய்துகொண்டு அல்லது ஊதியுக்கு செய்யாமல் ஒரு மாதத்திற்கு மேற்படாத ஒரு தவணைக்கு மறியவியிருக்கவும், அல்லது ஐந்து பவுணுக்கு மேற்படாத ஒரு தொகை அபராதம் அல்லது குற்றமிகுக்கவும், அப்படியல்லவென்று இரண்டாமுறையும் அவனப்படியே தெருவினும் வழியினும் அப்படிப்பட்ட பட்டத்தைத் தாக்கி காதுபெரும் அறியவைப்பதன் டாலும் அவன் இரண்டாம் முறையும் குற்றவாசியாகிச் சேர ஊதியுக்குத் தான் அல்லது ஊதியுக்கு செய்யாமல் மூன்று மாதத்தவணைக்கு மேற்படாத ஒரு தவணைக்கும், அல்லது பத்துப் பவுணுக்கு மேற்படாத ஒரு தொகைக்கு அபராதமல்லது குற்றமிகுக்கவென்கொண்டுமே தக்கோவாணமேந்தார் கட்டளை.

பாடுன்பவருடைய சுஞ்சிவிக்குளிகை.

பார்க்க சுஞ்சிவிக்குளிகையிலேனெகம் பெட்டிகளிலொர் திவருக்கு கொழும்பில் வந்திருக்குதென்றும், அவைகளில்விடம் வந்துசேர்ந்தவுடனே மெளதர் பிறிதிரந்திதக என்பவர்களை மேற்காகக் குற்றமெயிப்பிறெருவில் வடக்குவிட்டிலவைத்து விற்றபாடுக்கு மொரு அறிவித்தல் உதயதாரகையிற் பிரகாசஞ்செய்யும்பொருட்டெய்மிடமனுப்பியாபிற்றும். இக்குளிகையானது பற்பலமாக நோயினால் அழுத்திவருத்தி தின்றவர்களுவோரை ஐயப்பிற்றி ஆதித்தனைக்கண்ட பணிபோதும் காற்றிக்குறும் நெதிர்ப்பட்ட பஞ்சுபோதும் பறந்தோடப்பண்ணைக்கூடுமென்பதை குறிக்கும்பொருட்டு அதற்கிசைத்தவியை மெய்ப்பொலப்பொய்யான அத்தாட்சிப்பத்திரிகையைப் பிரகாசஞ்செய்து ஏதெனையும்பெறதெனையும் அனுப்பும்போக்கமாக தினைத்தெடுத்திப்பொருத்தின உபாயத்திடுமையுமிடம் பிட்டுமெய்யும். ஆனதெனையாறித்தன் டையான காரியங்களுக்காகுசெய்யுமென்று எமக்கு—போதாது. இக்குளிகையைப் பிரயோகித்தவர்களிற் சிலர் அதைக்கொண்டு தங்களுக்குண்டான வியாதிவியிருத்து ககமுற்றுகொண்டு சொல்வதுண்டாலும், அத்ததை எவற்றும் விற்கும்படிசெய்ய காணியாதொரு தடையுமிடம் பிட்டுமெய்யுதன்பட்டவர்களுக்காயிருப்போம். ஆனாலும் அக்குளிகை சகலவிதமான நோய்களையும் தீர்த்துக்கூத்துடன் நெருங்காண்க்குக்கப் பண்ணுதல் மையிலுண்டதென்கொடுக்கிறபடியால், தங்கள் கயத்துக்காக இப்படிப்பட்ட உபாயத்திற்குத்தான் செய்யத்தக்கவாகனில் பூரியின் கண்ணுச்சம்பண்ணுக்குக்கொண்ட பதை நினைத்துபாத்திரமிகவே சலிக்குமென்கொடுக்கிறோம்.

கழிநேடிடடி ஆசிரியவிரந்தம்—OBITUARY NOTICE.

சீர்த்தசேரகத்தார்த்தமார்பினும் திருவண்ணையஞ்சார்ப்பினும் தவ்ய மாணிக்கத்தாண்டித்தலன் மண்டலாதிபன் நிறவரிபுது—செம்பெருமாற்றோவியில்கிடக்கி கிண்கிணில்லம்பி—லம்புபாதன்—திண்டிபெரிகை துருக்கண்மண்டியொல்கலெனெத்தேறி—து திருவிதியான்—பார்த்தத் வேறொரு வணிகாருவாலவன்றபிராகுலனுதிசெலன்—பங்கையன் கையன் மெய்யன் துய்மனடையலர் பணித்தேத்து மாநிலையன்—பனகமனியோவிர்தானிகைக்கத்தரமென்பகரிசுரத்த ஞான—பச்சைமாலையென்னவுச்சித்தப்பச்சை வெம்பரியின் வருபரிமாறி—சூர்த்தத் பிறையதருகதியவருமுருசடைகொண்டபரமன் துதித்தல் கொண்டகாவாணசர்ருறையி ர்த்தருமுற்கொடைசெய்யுக்கைக்காலினுள்—குஞ்சரப்பிடர்பொலி

யவலவிருத்தகனுத்தமன் சத்யமுதகாவிலுள்—கமகாவல்கைபுணந்து நீங்குதததத் கொண்டிபுணயும்பாலினுள்—எந்தத்தவருசலையனருண்மதலபுமாமலிக்கேத்தரமெய்ப்—இவையுண்பொருவியற்சொபுருதிடபயிராறெனுத்தகதிபுதரும்—எதிலவாமோசதிச்சிதியோடுத்திரட்டாதிக்கச்சித்தி—சூர்த்தகனருஞ்சிவந்தகனதுன்னியோரெழின்மாளையினுளே.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணக்கர் இப்படிக்கு மகா கணம்பொருத்திய ஈ. எ. சி. தம்பையாப்பிண்டையர்க ள் இக்கலிச மாணுக்கன் பஞ்சாட்சரம்

கொழும்பு—பெருவெள்ளம்.

அமெரு கிழமையாப் கொழும்பிற் பெருமறை செரித்த பெருவெள்ளம் வந்து தெருக்கள், வயல்கள், துறவுகள், டிராய்க்கெ ள்ளும் நிரம்பியுழித்திடுவல் அநேக சனங்கள் வீடுவிட்டோடிமுற இடத்திற்குப் போனதமன்றி அவரவர் வீட்டில் கித்த பத்திக் கோழிகள் வீடுவிட்டுக் காட்டிற் பறந்து போய்விட்டன. அல்லாமலும், சனக்களுடைய பண்டம்பாடி முறையதம் அத்தகையதென தெரு சனக்கள் உதவியற்றுப் புலம்பித்திரிசெருக்கள். அவர்கள் தெருகாவமாகப் பாடுபட்டுமுறத்த புரோசனங்களும் அத்தபுரோசின. இப்படியே ஏசுமான்சுருக் கவிக்காரும் ஆதலற்றம்ச் சாப்பாட்டுக்கொன்றுமில்லாமற் போககொதுவாயிற்ற. இத்தப் பெருவெள்ளத்தினிமித்தஞ் சனக்களைக்கடத்தித்தத்தக்கொரு எவ்வியிலும். அவர்கள் பட்ட வருத்தத்தையுக்கட்டையும் கிணக்கவும் பேசவும் பார்க்கவுமுடியாத. ஆதலவற்ற ஏதெனையிய கைமபெண்ண்களும்வேறெனெ சமசாரத்தாரும் சந்தைநெருக்குப் போய் யாபாரம்பண்ணிப் பிறகுக்கவும் ஏதுவியத்திருந்தார்கள்.

கீமோன்யொற் ஓந்தாக்கி.

An Elegy.

கல்லிச் செல்மறைபைத்தீட்டிய கடவுள் சொல்லரும்பொருத்தஞ் தொல்புயியதனில் கீர்த்திமருதருக் கிரிதிடபதிபைத் தோத்திரம்புரித்து தெருகாணத்திணுத் தராதலத்தன் னில்தவனெறியொழுதுஞ் கீர்செறியிலக்கையைச் சேர்கொழும்புரிஸ் கீர்செறியொழுத் தெருகெருபுது செக்கமுமறுகுறை செயக்ககாலன் புலவாரிடையப் போக்கியபுகழ்புரி குவின்கைநவோகெருகுணனாறையில்த் திரமித்தேர் தருத்தவர்க்குரிய மந்திரவாய்மை வருவறவனிகுத்தும் கீர்குலாயோற்க்க உகத்தாச்சிவன்னை பாக்கியதவத்துற்பவமுறுபுதவன் கீமோன்யொற்க்க செஞ்சுருமோத்தாக்கி நாமமாம்பராயம் நானுத்தருந்நிலில் அறம்பொருளின்ப மருமிறவிக்கடல திறம்பெறையுற் தெனியதவல்லன் கோத்திரமவிழ்க்குத் துணனெறிக்குடைய காத்திரமகைக்கடலொப்பணயான தகைசெறிகுணன்துணனினுத்தம பகையறவுலகற் பணித திபுரிவோன் துரைமக்களோடுதொகமறைவேதிடா தரைக்கணத்தன் னிறமருமன்புபிற்பு பலவையாவும பயிற்செயு கேனித் தலமெல்லாமபுகழ்த்தக்கவுளு அருத்தவப்பெருமாணுண்டோயாரியம் பொருத்திடுமெண்ணுற்றெழாருருடொன்று உசந்தசித்தியைவலாற்றகுத்தியவ இசைத்தனைகலமவிட்டெழவான் வீட்டே ஐத்த கற்கரும்கசவுறபவருஞ் சொத்தையதியத்தொருத்திதவரைத்தனன்.

கென்னப்படினம்—கடும்புயன்.

கொஞ்சாண்கு முன்னே சென்னமாக்கிற கடும்புயன்

இக் கண்கெல்லாக் கிராமங்களை அழித்ததினால் யது ஆடுமாடுகளும்
க, நிலட்சம் ரூபாய்க்கு விவசாயம் உடனடியும் 8 சமாய்ப்
போனதுமன்றத் கூலி மனிதருமாய் மடிந்தார்கள்.

வம்பாய்.—களவு.

ஐந்து கூட்டஞ் சிப்பாசிமார்க் கொஞ்சகாண்குமுன்னே எவது
ரூபாய்க்கொண்டு வேறொரு கிராமத்தக்குப் போகையில் இடை
யிற்சென்றகூட்டம் தின் மறித்து சரித்து ரூபாயையும் பறித்து
உத்தேசபேரையுக் காயப்படுத்தி வேறொருவனையும் கொன்று போ
ட்டோடிவிட்டார்கள்.

பிறகெட்ட பக்குளி மூ யக தீர். பிலன் து இரண்டு நிந்து வா
விபர் ஞானலகாணம்பெற்று அமேரிக்கன் சபையிற் சேர்ந்தார்க
க, இவர்கள் இருவரிலொருவன் கிறிஸ்துவின் மூலமாயுண்டான
இரட்சிப்பின் வழியைப் பற்றி இரண்டுவருடக்காலமாய் படித்து
கொண்டிருந்தான். மற்றவன் தெவிட்டுச் சாகியானும் சென்
செட்டினத்தில் விதாயித்திருந்த இராணுவத்திலொருவனுமாய் இ
ருந்தான். இவன் மலாக்கா தேசத்திலிருந்தபொருதே கிறிஸ்து
மார்க்கத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். இவன் இப்படி
ச்சபையிலே சேர்ந்ததினால் இவனுக்கு வேறொரு வருத்தமும் இ
க்ட்டும் வந்தும் ஒன்றுக்கும் பிக்கொடாமல் வேதவசனத்தைவா
சித்து அதிசுண்ணமையை எல்லாருக்குஞ் சொல்லிக்கொண்டு வரு
கிறான். Dnyanodaya No. 4.

இன்னும், கொஞ்ச காண்குமுன் காதுபேர் சத்திய திருச்சபை
பிற்சேர்ந்தார்கள். இந்தப்பெண்பிண்களில் இரண்டுபேருந்த
ருமப் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களிலொருவன் வெ
ருகாலமாக அமேரிக்கன் குருமாருடன் சேர்ந்த தருமப்பள்ளிக்
கூடத்தைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். மேற்கொல்லிய கா
துபேரிலொருவன் முன்னே சிப்பாசித்தொழிலிலேற்பட்டிருந்து
ம இப்பொழுது பள்ளிக்கூடம் படிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
இவன் குணப்படைவருக்கிறதை இவன் படிப்பித்த பிண்கள் அ
றியவந்தவுடனே பள்ளிக்குப்போகமாட்டோமென்று மறிவிட்டார்கள்.
அவன் கிறிஸ்தவகுரவையிருக்கிற சமயத்தில் சண்டிக்கொல்லாருந்
திரண்டு அவனைத் தவ்வுருடைய பள்ளிக்கூடத்தைப் படிப்பிக்க
வேண்டுமென்று கேட்டும் அவன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அவ
ன் ஞானலகாணம்பெற்றதின் பிறகும சண்டிக்க வந்துகி கிறிஸ்து
மார்க்கத்தை விட்டு உனது முற்பிதாக்களுடைய மதத்துக்கு மறு
படிப்புத்திரும்பி வருவதுண்டானால், உன்னைச் சுத்திப்பிக்கவேண்டுக
யதற்குச் செல்லுஞ் செலவெல்லாம் காக்கன் தருவோமென்று அ
வர்கள் சொல்லியும் அவன் சம்மதிக்கவில்லை. இதைக்கொண்டு
காக்கன் அறிமேதென்னவென்றால், இந்து மதத்தின் படி ஒரு மனி
தன் கொஞ்சப் பணக்கொடுத்துப் பாவப்பிரயச்சித்தத்தை அ
டைவானென்று திட்டமாப் விளக்குகின்றது. இந்தப் பணத்தை
ப் பாவப்பிரயச்சித்தத்தைப்படைவதுக்குக்கிறவன் கொடுக்கத்தே
வையில்லை. கிறிஸ்துமார்க்கத்தை விட்டுவிடச் சம்பவித்தாவது
க்காக இத்தகைய பணத்தை சேர்த்துக்கொடுப்பார்கள்.

கொஞ்ச காண்குமுன்னே மமபாயிற் கபிற்சென்றகூட்டம் ஒரு
வழக்குத் தீர்மானமாயிற்று. எப்படியெனில், பாசில என்னுஞ்
சாதியல்லாண்டுபேர் கிறிஸ்தவர்களானார்கள். இவர்களிலொருவ
ன் சொல்லப்பட்ட கப்பிற்சென்றகூட்டம் இவன் கிறிஸ்தவகு
ரவையே நவதுக்குப் பிறந்தமகனாக் கேட்டிருப்பிடித்தவரு
ம்படியுமறிந்ததற் கி ஒன்று இவனுக்கு வந்தது. அப்பொழுது
கப்பிற்சென்றகூட்டா இவனுடைய மகன் தனது பெரிய பிதாவுட
னே வுருக்கவிடாமற் பிடித்து இவ்விடத்திலேதானே ஒப்புத்த
ப்போட்டார்கள். ஆகையால் கிறிஸ்தவன் பெற்றுகின் தோக
வருக்கவேண்டுகிறது. அவர்கள் கறிஸ்தவர்களானாலும், அவனை
துக்கு வருமானத்திவிதுகிறமகம்பக்குகிடையாமற்போகுவமாட்டா
து. கப்பிற்சென்றகூட்டா இதுகாரியத்தை மறுவிதமாய்த் தீர்த்த
ப்போட்டார்களானால், அவர்கள் அகிரையிருக்கவேண்டும். இ
ப்படிநித்திரவையைப் பற்றிப் பாசிலசாதிபாருக்குக்கித் கா
ட்சைப்பெரிய குழப்பம் உண்டாகத்தான் கேள்விப்பட்டோம்கும.

ஒரு பிராமணப்பிணியானதான் தமீழ் மதத்தைவிட்டு கிறிஸ
துமதத்தில் வந்த வரலாறு.

இந்தப் பிணியானதான் கிறிஸ்தவகுரவையுமுண்டுக் கிவசம
பத்தைவிட்டுக் கிறிஸ்தவர்களுடைய சேர்த்துகொண்டான். இவ
ருடைய பித ப் பூருவென்றவருக்குப் போன பிறகு இவருடைய

மூத்ததமையன் ஆமேதகாரத்துக்கு வந்து கிறிஸ்துமதக்குருமா
ர் தன் தம்பியை அனுப்பிச் சாதியை விடப்பண்ணித் தங்குகிட
ஞ் சேர்த்துக் கொண்டார்தான் அல்லலுத்திலுள்ள மலக்கு
த்துக்கு முறைப்பாட்டுக் கடதாசியொழுதிக்கொடுத்தபொழுது அ
ந்தப் பிணியானதானே இதற்கு மாருக்கச் சொல்லப்பட்ட குரு
மார் தன்னை அனுப்பித் தந்திரமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவில்லையெ
ன்றும் தான தன் மனமாகவே குருமாரிடம் வந்தானென்றும் தா
ன் இப்போ கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேரப்போகிறதென்கிறான். மறு த
னது சகோதரன் கையிலே தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டாமெ
ன்றபொழுது மலக்குத்துக்கறிவித்த பொழுது அவர்கள் இருதிா
த்தவர்களுடைய பிராந்தையுக் கண்டு வருக்கைத் தன்னிஷ்டமே
மூத்த சகோதரன் பூருவுக்குப் போக இவனுடைய தமயி கிறிஸ்த
வர்களுடனே சேர்ந்தருந்தான்.

காதி.

ஐந்து விசாரைப் பிறத்துக் காசிப்பட்டினத்தில் ஆசுபத்திரி
யொன்றிலடைத்துவைத்ததினால் அவர்களில் ஒருவன் நடுச்சாமத்
தில் எழும்பி இரண்டு பேரை அழுக்கி மூச்சடைக்கப்பண்ணிக்கொ
ன்று போட்டான்.

கிந்து—இந்தோக்கனிற் கிந்துதேயத்திற் சோனாமாரிபெய்தது
மன்றி இரணவீரர்களுக்குள்ளுத் துன்பமதிக்கமாய்ப் பரம்பியிருந்
து. கிறிசால்சு காபியரென்பவரும் இரண்டுமுறைகரம் பிட்டு
ந்தார். ஆமியர் கிறி மகம்மதுலதன் போருக்காயத்தமாய் இரா
ணுவத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டுகிறதில் முற்பகியாயிருக்கிறது.

இங்கிலாந்து.—வேதாசம சங்கம்.

வேதாசமசங்கத்தின்போர்த் போன் வருடம் கண்ட பணவரவு
பவுன். கூலதுசாசுக சிலிஞ்ரு உ. பென்ஸி அ. பொன வருடத்தி
ற் பிரகாஞ்செய்யப்பட்ட வேதாசமங்களின் தொகை, க இல.
அலதுசுய இச்சங்கத் தொடங்கி கக வருடக்காலவரையில் அச்
செற் பதிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் தொகை க கோடி. இல இல.
உதுகாசு இப்பொழுது பரிசுத்த வேதாசமத்தைப் பரம்பப்
பண்ணுகிறதற்குப் புறேடுடைண்டோ மார்த்தத்தார் பண்ணும் பி
ரயெத்தனத்தையு, அத்துடன் கத்தோலிக்கரும் மகம்மதுலத
ரும் அக்கியானிகளும் பண்ணவரும் முயற்சியையும் ஒத்துப்பாந்
து வித்தியாசமின்னதனை அறிவுடன் தோர்த்துபாருங்கள்.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Shameless obscenities of heathenism.—It is well known to many of
our readers that at most of the heathen temples on the continent there are
paintings and carvings on the walls and on the cars of the idols of a most
grossly obscene character. That they are in keeping with the absurd and
impure ceremonies of idolatrous worship, we fully believe; but, whether
restrained by a sense of decency, or by the fear of the law, or by the want
of men skilled in this brutalising art, we know not; we have never, till re
cently, heard of, or seen such appendages to the temples and idol cars in
this province, except in regard to one car connected with a temple at Choolu
param, of which we have more than once heard that the figures carved on
it are shockingly obscene. Recently, however, by the aid of workmen
from the Continent, the patrons of the temple at Sathumale, in this neighbour
hood, have displayed their zeal for the dumb and polluting idols they wor
ship, by having a car constructed and ornamented after the most approved
continental style. This has been done before the face, and with the know
ledge of many men, who boast of their virtues, and claim to be zealous for
the good of their fellow-men. It has been done with the knowledge of o
thers, who are bound to report such things as an offence against the laws;
but not a word is whispered about it by any of these men, not a hand is
raised to prevent these disgusting sights—they all feel that in a heathen
temple these carvings are the height of ornament and beauty, and quite
appropriate.—To a pure and holy mind such exhibitions of the genius of
idolatry are conclusive evidence that the things which the heathen sacri
fice, they sacrifice to devils and not to God. Thanks to the Christian Gov
ernment under which we live, this base spirit of idolatry is restrained by
the laws; thanks also to the judges by whom these laws are administered,
that they are disposed to let the law have force on such shameless doings,
though in the heathen mind they are sanctified by their connection with
an idol. We rejoice to learn that the acting judge of the Jaffna District
Court, hearing the statements above alluded to has instituted inquiries con
cerning the facts of the case with a view to prevent such immoralities,
and that consequent on this, the proprietors of the temple at Sathumale

have changed the character of the carvings on their car.

That the heathen may understand, the prohibitions of the Government Ordinance on this subject, and the penalty of its violation, we furnish them with the following extracts from the ordinance No. 3, 1840 Sec. 5. "Every person wilfully exposing to view on any street, road, high way or public place, any obscene print, picture, or other indecent exhibition," &c. "shall be liable upon the first conviction, to be imprisoned with or without hard labour for any term not exceeding one calendar month, or to a fine not exceeding five pounds; and upon the second conviction" shall "be liable to imprisonment with or without hard labour for any period not exceeding 3 months, or to a fine not exceeding 10 pounds," &c.

Parr's Life Pills.—A Notice has been sent for publication in the Star that a new supply of these pills is soon expected from Colombo, and when received, will be offered for sale, by Mr. Matthuesz. We consider the statements setting forth the wonderful efficacy of these pills in the little commendatory book that accompanies them, not only unfounded, but a gross imposition on those who are sufficiently credulous to believe them, and we should not feel justified in giving currency to recommendations of that character. If it were only claimed that these pills were used in some cases with benefit—we should offer no objection to any proper efforts to promote their sale, but as it is claimed that they are of universal efficacy to remove all complaints—and promote health and long life, we can only express our regret, that there are men who are willing and desirous, for personal gain, to practice such imposition on their fellow men.

Died, At Calpentyn, on the 5th inst. after a short illness, of inflammation of the lungs, the wife of S. Casie Chitty Esq, aged 29 years.

COLOMBO.

Inundation and Extensive destruction of Property.—For more than six weeks the inundation has continued its ravages with almost unabated violence. It is true there have been occasional remissions, and exacerbations of its rage, but for the whole of that period, it has covered the country around. We are totally unable to say what its ravages have been in other parts of the Island, but from Ruwanwelle to Colombo—a distance of about fifty miles, for a wide extent on both sides of the Calany river, the roads, fields, and many villages have been a sheet of water. By it a very large number of poor families are reduced to the most miserable destitution. Many of them have been driven from their homes, the houses of not a few of them have been totally destroyed, or reduced to a mere wreck. Their pigs and fowls have been swept away; their yams, chillies, plantains, bread-fruit, brinjals, beans, coconuts, beetle, natchery, grass, and many other articles have perished; while their prospect of relief from the two approaching harvests, by which their families were to be supplied with food during successive months, is in many cases taken away from them.—When it is considered that many of these persons are poor cultivators of their small fields and gardens, depending for succor for themselves and their households on this source; that all this time they have been unable to pursue their accustomed labours; that others are coolies employed by them for hire who have thus been equally unable to work for their daily food; that not a few are widows and destitute females, who have no means of procuring support but by collecting the above specified articles, and selling them at the bazar that they may obtain rice, fish and clothing, and that in so many cases these labours have been for six weeks suspended, some idea of the distress that has prevailed, and is likely to prevail may be conceived.—*Col. Obs.*

MADRAS.

The late gale at Madras is said to have been very destructive. Whole villages have been swept away; more than 10,000 head of cattle have been destroyed, more than 60 lives lost, and property to the amount of more than 100,000 Rupees destroyed.

BOMBAY.

Robbery.—As a party of five Sepoys were conveying in charge, a quantity of treasure amounting to Rs. 72,000 from Bombay to Mendoor and had arrived at Chandore, they were attacked by a gang of robbers who wounded six persons, one of whom has since died, and carried off Rs. 40,000.

SCINDE.

From the Bombay Papers we learn that Shah Mahomed, brother of the Ameer Shere Mahomed, had been taken prisoner by Col Roberts, who made a sudden attack on the position he occupied, and captured him without the loss of a single man. Shere Mahomed had been surrounded at Lakkusend, and it was expected that he also would soon be taken by Col Roberts, who was then only two marches north of him. Should this expectation be realised, there would probably be no more fighting in Scinde at present.

Ali Mohad, our ally in Scinde, recently obtained possession of the person of one of the refractory leaders by treachery, and brought him to Sir Charles Napier. The general, like a gallant soldier and a true Briton declared in open durbar that the English resorted to no such ignoble and dishonourable means, and set him at liberty.—*Friend of India*. June 22d.

BENARES.

Five insane persons being locked up in one room in the Benares Insane Hospital; one of them during the night strangled two of his fellow prisoners.

AFFGHANISTAN.

Dost Mahomed had reached Cabul and appears to be gradually recovering his former sway. He has promised, when he has better arranged his affairs, to reward the kindness of Shere Sing, who entertained and aided him on his journey through the Panjab, by a suitable present.

THE PERSIAN GULF.

Intelligence from the Persian Gulf is, that the Persians are apprehensive of a war with Russia; from what cause is not stated.

CHINA.

Smuggling.—Sir Henry Pottinger has publicly assured the Chinese authorities at Canton of his wish to aid them in the suppression of smuggling which appears to have been extensively carried on by British merchants, and promises when he shall have fully ascertained the facts, to make known the names of the firms thus engaged.

ENGLAND.

British and Foreign Bible Society.—At the 38th Annual Meeting of this Society held May 3rd. it was stated that the total amount of receipts during the past year was, £92,476. 2s. 8d. The number of Bibles and Testaments issued during the year, was 982,060: the whole number issued from the commencement of the society in 1804, was 15,020,994. Let our readers contrast this noble liberality of Protestant Christians in aid of the distribution of the sacred Scriptures, with the course pursued by Catholics, Mahomedans, and Pagans, in regard to the books on which their faith is founded, and inquire into the cause of this difference.

NOTICE.

NOTICE is hereby given that the undersigned intends to make application to the Honorable the Supreme Court to be admitted a Proctor of the District Court of Walligamoe.

Tillipally July 4, 1843.

PONNAMPALAM SINNACOOTY.

NOTICE.

Agents and Subscribers of the "Morning Star" are reminded that payment for the 2d Quarter of 1843 is now due and they are respectfully requested to remit to the Publisher the sums due from them, at their earliest convenience.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	Page.	வெளிப்பாடுகள்	பக்கங்கள்
Beachie's Instruction to Catechists	141	கட்டுப்பாட்டுக்கேள்விகள்	௪௪௬
Abridgement of Good's Book of Nature	142	தேவதத்துவத்தின் சுருக்கம்	௪௪௭
Missionary Enterprises in the South Seas	143	தென்சென்னை	௪௪௮
Mr. Poor's Letter to his late pupils, No. 8.	144	பிளேசுரம்	௪௪௯
The Peacock	ib.	பிளேசுரம்	௪௫௦
Communications	145-146	பிளேசுரம்	௪௫௧
Rules for the conduct of a Christian Life	147	பிளேசுரம்	௪௫௨
Scriptural Proofs of the Doctrines and duties of Christianity	ib.	பிளேசுரம்	௪௫௩
Pancha-Tantra-Katei	148	பிளேசுரம்	௪௫௪
Coral and Panchangam	ib.	பிளேசுரம்	௪௫௫
Communications	149-150	பிளேசுரம்	௪௫௬
Summary of Tamil News	151	பிளேசுரம்	௪௫௭
Summary of English News	156	பிளேசுரம்	௪௫௮